

BETLEHEM
JE MED
NAMI

ADVENTNI KOLEDAR 2008

Betlehem pogumno gradimo,
ga s cvetjem veselja krasimo.

DRAGI OTROCI, SPOŠTOVANI STARŠI – VSI PRISRČNO POZDRAVLJENI!

Kako pust bi bil svet brez cvetja. Vsaka roža, ki jo zagledamo, nas razveseli, vsak cvet, ki ga podarimo nas obogati. Če bi vsak človek vsak dan položil na cesto življenja en sam cvet, bi bile vse poti polne radosti.

Žal pa je vsepovsod toliko trnja osamljenosti, nerazumevanja, prepиров, lakote, bolezni, revščine ...

Adventni čas nam kaže pot v rajski vrt. Od tam, od Boga, prihaja med nas najlepši cvet – Emanuel – Bog z nami – Jezus Kristus, naš odrešenik. V naš zemeljski vrt prihaja, da bi nam pomagal, da bi bili tudi mi cvetovi, da bi okrasili ta svet.

V tem adventu se bomo trudili, da bomo vsak dan s svojimi besedami in z dejanji posadili kakšen cvet veselja in dobrote, da bomo tako pripravili okrog nas lep Betlehem za Jezusa.

Cvetove molitev in naše dobrote bomo poklanjali tudi otrokom tam daleč v misijonih, da bi tudi oni doživeli cvetoč božič rešitve.

Skupaj z Marijo pričakujmo zvezdo rešitve.

TO, KAR IMAMO,
RADI DRUGIM DAMO.
ČESAR SE MI VESELIMO,
RADI Z DRUGIMI DELIMO.

SKUPAJ Z OTROKI VSEGA SVETA SADIMO CVETJE ZA JEZUSA

DRAGI OTROCI!

Vsak večer postavite na mizo svečko.
Prižgite jo in povabite starše.
Skupaj preberite vsebino ene strani koledarja.
Pričakujte Jezusa in mu vsak dan
podarite vsaj en cvet veselja.

Ta cvet pa hkrati vsak dan podarite
tudi lačnim otrokom po svetu.
Sebi in drugim podarjajmo cvetje tako,
da molimo drug za drugega in si pomagamo.

Vsak dan izrežite iz tršega papirja en cvet. Pobarvajte ga in izrežite. Nanj napišite,
komu ste ga namenili (za koga ste molili, komu kaj darovali). Te cvetove pritrдите na
vrstico in jih obešajte tja, kjer boste imeli jaslice (morda na vejo). Potem jih lahko dodate
tudi okrasju na božičnem drevescu.

Na vsaki strani spodaj imate narisane tri cvetove: če ste molili in komu kaj dobrega
storili, pobarvajte tista dva cvetova; če ste bili pri maši,
dodajte srednjemu cvetu sonce.

IZ KOLEDARJA IZVLECITE SREDNJA
DVA LISTA IN SESTAVITE PISEMSKO
OVOJNICO ZA VAŠE DAROVE ZA
LAČNE OTROKE. BODITE VELIKODUŠNI!

Z VESELJEM
PODARJAJTE CVETOVE SEBI
IN OTROKOM PO SVETU.
KRASITE SVOJE ŽIVLJENJE
IN LEPSAJTE GA DRUGIM.
MSS

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

ŽELJE

Prva svečka: ZBUDIMO SE

S Fabijanom, njegovo malo sestrico Ano, mamo, očetom, babico in dedkom Markom, s sošolkami in sošolci bomo preživeli vsak dan tega adventa. Spoznavali bomo doživetja iz življenja te družine. Vsak dan bomo vgradili en delček v Betlehem, tisti kraj, kjer se je zgodila prva sveta noč. Sestavljali bomo naš Betlehem.

»Kaj še ne spiš?«, se je začudila mama, ko je sedla k Fabijanu na posteljo.

»Ne morem zaspati«, je odgovoril Fabijan.

»Seveda, ker si predolgo gledal televizijo!«

»Danes sploh nisem vklopil televizije. Zaspati ne morem, ker zelo resno razmišljam.«

»Me pa res zanima, o čem razmišljaš«, je rekla mama.

»Sploh ne vem, kaj naj si zaželim za letošnji božič.«

»To pomeni, da imaš vsega dovolj!«

»Nasprotno! Toliko želja še imam in zato se ne morem odločiti!«, se je zasmejal Fabijan.

»To je pa hudo, zelo hudo! Povej vendar!«

»Rad bi imel nalivnik, ki bi vse besede napisal prav in vse račune prav izračunal.«

»To pa je res lepa želja«, je dejala mama, »toda te želje ti Božiček ne more izpolniti!«

»Potem si želim, da bi učiteljica zbolela in jutri ne bi bilo pouka.«

»Ja groza, to je pa neumna želja! Nihče ne sme drugemu želeči slabega.«

»Potem si želim, da bi bil Patrik neviden, kadar se želi prepirati.«

»No, to pa je odlična želja!«, je dejala mama, »ampak se ti prav tako ne bo uresničila.«

»Želim si tudi, da bi božič ne bil samo enkrat na leto. Oh ... toliko želja še imam ... Prav utrujen sem od njih!«

»Kako lepo!«, je dodala mama. »Tudi tako je dobro, ker je že pozno. Kar zaspi! Lahko noč! In rajši si zaželi nekaj takega, kar je uresničljivo.«

»Potem si pa želim, da prideš k meni v posteljo ... samo tako dolgo, da zaspim.«

»To pa je mogoče!«, je dejala mama, »To se da uresničiti. Ampak, zbudi me, prosim, če bom jaz prej zaspala.«

Zasmejala se je in se stisnila k Fabijanu.

»Velja«, je rekel Fabijan, »ampak ... ne morem ti obljubiti, da bom

ostal buden. Zato ti rajši zdaj rečem: Lahko noč!«

»Lahko noč!«, je dejala mama in ugasnila nočno lučko.

Bernhard Lins

Danes je pred
nami pokrajina, kjer leži Betlehem.
Hrepeni po soncu, želi si rešitve. Toliko
temnih noči je že doživela, toliko želja se je že porodilo
v srcu te dežele. Tudi želja po Odrešeniku!
Tudi mi imamo mnogo želja. Kakšne pa so ... so
uresničljive ... so sploh pametne ...? Povabimo k sebi mamo
Marijo, da pride k nam in nam pomaga uresničiti
prave želje!
Okrasimo s cvetom veselja takoj
prvi dan!

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Gospod, nisem vreden,
da prideš k meni ...«

Mt 8,5-11

1. DECEMBER 2008
PONEDELJEK - 1. ADVENTNI TEDEN

ADVENTNI KOLEDAR ZA MAMO

»Imam idejo!«, je dejala učiteljica. Fabijan je nagubal čelo. Nemirno se je vrtel na svojem stolu. Ta učiteljica bruha ideje kot vulkan. Česa neki se je spet domislila?

»Povejte že!«, je zaklicala Tina. »Jaz bom počila od radovednosti!«

Učiteljica se je nasmehnila. »Adventni koledar za mamo!« Razložila je učencem, kaj misli: Vsak otrok naj iz pisanega traku naredi 24 obročkov za adventni koledar in jih pobarva. Na vsakem obročku naj bo pripet zvit papirček. Na vsakem listku bo napisano ali narisano neko presenečenje, npr.: pospravil sem mizo, uredil sem igrače, zložil posodo ... vse tisto, kar ponavadi stori mama.

»Oh«, se je oglasila Tina, »za vseh 24 dni? To bo strahotno garanje!«

»Vaše mame garajo za vas vse leto!«, je dejala učiteljica. »V adventu imajo še posebej veliko dela, čeprav naj bi bil to eden najbolj umirjenih časov v letu. Zdaj imate priložnost, da nekaj storite za vaše mame!«

»Jaz bom narisal, kako za mamo kuham puding!«, se je oglasil Tilen.

»Vseh 24 dni puding?«, se je oglasila Tina. »No, pa recimo vsako nedeljo«, je zabrundal Tilen. »Ampak potrebujem še 21 drugih idej.«

Ko je mama tega dne peljala Fabijana domov iz šole, se je čudila njegovim vprašanjem. Toliko stvari je hotel vedeti. Ali rada briše posodo; ima rada puding; kaj ji je težje: počistiti mizo ali pospraviti Anine igrače; kaj si v tem adventu najbolj želi ...? Ko je natikala Ani rokavice, je zamrmrala skozi šal: »Ampak Fabijan, posoda se vendar posuši v stroju, puding ni dober za mojo postavo in mizo moram pospravljati vsaj trikrat na dan, da o Aninih igračah ne govorim ...«

Fabijan je na debelo pogoltnil slino. Težko bo! Najti 24 presenečenj ...

»Mama, ali ti gre na živce, da me moraš vsak dan priti iskati v šolo?« Mama ni takoj odgovorila. Medtem, ko se je ukvarjala z Aninimi rokavicami, je dejala: »Dokler ne hodiš rad sam, bom z veseljem prišla po tebe. Nič ne skrbi ... Ani je pa to tudi všeč, ali ne, Ana?«

Fabjan je takoj zaslutit: Večina od 24 lističev se bo nanašalo na Ano ... Popoldne je sedel pri babici v kuhinji za mizo in risal: Fabijan se igra z Ano, Fabijan pospravlja Ani igrače, Fabijan pomaga Ani nataktniti čevlje ... ampak še vedno je polno praznih lističev!

»Dedek, pomagaj mi!«, je prosil Fabijan. Dedek Marko se je posvetoval z babico in potem je napisal na list papirja: »Adventni koncert z Markom v podružnični cerkvi.« Fabijan se je razveselil: »Se ti, babica!«. Babica je pogledala dedka in zapisala: »Babica z Ano in Fabijanom obišče razstavo jaslic.«

Se pet praznih lističev! Fabijan se je spustil po stopnicah. Krasno, ati je danes že doma! Ampak leži utrujen na kavču in si gotovo ne želi drugega kot časopis in mir.

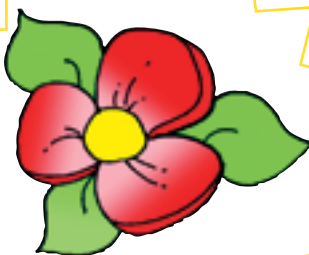
»Ati«, je rahlo dejal Fabijan, »ti si moje zadnje upanje!« Nato je razlagal in razlagal, da bo z veseljem kuhal puding, brisal posodo ... ampak mama ... Ata je vzel štiri listke. Na vsakega od njih je narisal moža in ženo z drsalkami na nogah. Samo en listek je še ostal prazen. Listek za 24. december.

Fabijan je nanj narisal angela.

Bog
je vsakemu izmed
nas dal svojega angela, ki skrbi
za nas, nas varuje, nam pomaga.
Tudi jaz bom vsak dan skušal
doma biti angel.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

RAJSKI VRT

Fabijan se je čudil. Babica je imela mizo v kuhinji pogrnjeno s časopisnim papirjem. Na mizi je stala skleda z vodo, poleg pa je bilo vedro, polno ilovice. Babica je oblikovala figure. Same živali!

»No, kaj takega«, je dejal Fabijan. »Samo glej, ničesar se ne dotikaj!«, je zaprosila babica. »Najprej se morajo posušiti. Potem

jih bom odnesla na žganje k moji keramičarki.« Dedek je sedel na klopi in bral iz velike stare knjige, na kateri je pisalo: Sveto pismo stare zaveze. »Volk bo prebival z jagnjetom.« - »To že imam«, je dejala babica. »Panter bo ležal s kozličkom ...« Babica je začela oblikovati drobcenega kozlička. »Krava in lev se bosta skupaj pasla in majhen deček jih bo vodil«, je počasi bral Dedek Marko. »Kakšen smešen živalski vrt pa bo to?«, je vprašal Fabijan. Opazoval je, kako je babica poskušala izoblikovati panterja. »To pa je pravi divji panter«, je vzkliknil Fabijan. »Ta bo v trenutku požrl ovčko.« - »Ne bo je«, je mirno dejala Babica, »v rajskem vrtu nihče ne požre drugega.« - »Kje?« - »V raju«, je odgovorila babica. »V raju. Enega bom naredila za moj razred. Skozi ves advent bodo vse živali stale tam. Zadnji dan pred božičem bomo na sredini postavili majhno božično drevo. Kot znamenje dokončnega miru ... Te živali so zame zaenkrat samo vaja, da bom videla, kako mi gre. Za otroke jih bom oblikovala v razredu, pred njihovimi očmi in ob tem bom razlagala. Tako si bodo lažje zapomnili zgodbo starega Izaija.« - »Starega ... kaj?«, se je čudil Fabijan. - »Potolaži se«, je rekel dedek Marko. »Tudi jaz si še nisem zapomnil te zgodbe.« - »Tebi ni bilo treba biti pri verouku za prizadete otroke«, je dejala babica. »Stari prerok Izaija je bil moder mož, ki je živel v Jeruzalemu 700 let pred Jezusovim rojstvom. Bil je prerok, z Božjo pomočjo je videl v prihodnost. Napovedal je, da bo Bog poslal Odrešenika. Prihodnje mirne čase je opisal tako, kot je malo prej prebral dedek. Izaija želi s tem povedati, da takrat ne bo nihče delal slabega, ne bo več preprirov. Dežela bo polna veselja, miru in zaupanja v Boga ... Ko pride Jezus.« - »Toda ... toda ... ampak Jezus je vendar že prišel!«, se je razvnel Fabijan. »Prepir pa je kljub temu povsod!«

Spomnil se je dopoldneva v šoli. Moral se je stepsti s Tilnom, žal. Tokrat se pač Tilna ni ustrašil in ni pobegnil pred njim. Primazal mu je zausnico - se pač zgodi. Saj ga je Tilen tudi udaril.

»Da, še vedno so prepir in nevoščljivost in vojne in bombe in lakota«, je nadaljevala babica. »Toda, če bi vsi ljudje pomagali drug drugemu, bi lahko dosegli raj, kraljestvo miru ... korak za korakom.« - »Se pravi, da bi lahko ljudje imeli raj?«, je vprašal Fabijan. »Ves svet, ki ga je Bog ustvaril, bi lahko živel v raju«, je razlagala babica. »Ves svet? Tudi Tilen in jaz?«, je vprašal Fabijan. »Tudi ti in Tilen«, je potrdila Babica. »To bo pa še trajalo ...«, je zagodel Fabijan in se zamislil: »In če neko hrepeni po miru, drugi pa sploh ne, kaj se zgodi potem?« - »Na koncu vedno zmaga tisti, ki ima hrepenenje po miru in raju«, je menil dedek.

Babica je bila zaposlena s kravo. »Imam občutek, da bo to en velik rajski vrt«, je mrmral dedek Marko. »Saj bomo v razredu pripravili velik prostor«, je pogovor zaključila babica.

Divje zverine znamo oblikovati in jih postaviti tako, da stoje druga ob drugi. Celo žive naučimo in navadimo, da prenašajo ena drugo. Ali nismo ljudje včasih hujši kot zveri? ... Advent je priložnost, da se umirimo in pomirimo drug z drugim ... da vsi postanemo prijatelji ... bratje in sestre ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Množica se mi smili ...
lačnih ne morem odpustiti ...«

Mt 15,29-37

3. DECEMBER 2008
SREDA - 1. ADVENTNI TEDEN

ŽREBANJE ANGELOV

Dedek Marko je šel po Fabijana v šolo. Ta je tiho stal pred šolskimi vrati, ni se nasmešnil, ni pomahal. Ob njem je stala Tina z rdečo kapo. Bila je nasmejana. »Poznam vas«, je rekla dedku. »Vi ste kuhar v piceriji, kamor prideva moj ata in jaz večkrat iskat kaj za večerjo!«

»A, sedaj sem te pa tudi jaz spoznal«, je vzkliknil dedek Marko. »Ti na pici ne maraš sardel, ampak salamo. Kaj že hodiš v šolo?«

»Se razume!«, je dejala Tina. »Danes smo žrebali angele.« - »Angele! Kaj je to? Kaj za jesti?«

»Ah, ne«, je zavpila Tina. »Angel – no, to je vendar naš prijatelj, ki na skrivaj stori nekomu nekaj dobrega. Svoja imena smo napisali na listke, potem smo jih zvili in jih dali v kapo. Vsak od nas je izvil eno ime. Zdaj vemo, čigavi angeli smo. Vsak teden moramo izbranemu sošolcu na skrivnem pripraviti neko veselje. Vendar ta ne sme vedeti, kdo je njegov angel.«

»Aha«, je dejal dedek Marko, »to je pa zanimiva igra, ki vam bo v veliko veselje, kaj ne, Tina?«

»Zelo zabavno bo«, se je zahihitala Tina.

»Zebe me«, je zagodel Fabijan. »Pa pojdemo!« Z dedkom sta krenila preko male tržnice. Povsod je že viselo adventno okrasje, iz trgovin se je slišala preglasna božična glasba. »Veliko prezgodaj«, je zabrundal dedek Marko. Fabijan se je naenkrat ustavil. »Želim si popolnoma miren kotiček! Ampak tega ni nikjer na svetu!«

»O, seveda je, samo poiskati ga moramo!«, je dejal dedek Marko.

»Ni ga!«, je zagodrnjal Fabijan. »Povsod te sprašujejo, če že hodiš v šolo, kaj je novega ... In roke si moraš kar naprej umivati, pa torbo moraš dati na polico, čeprav jo boš jutri spet potreboval ... in ob vsem tem naj bi se delal veselega ...«

»Čakaj malo!«, je zaklical dedek Marko. »Ti torej hrepeniš po mirnem kotičku?« - »Ja.« - »Vse, po čemer človek hrepeni, obstaja. Drugače ne bi imeli hrepenenja, to si zapomni!«, je resno dejal dedek.

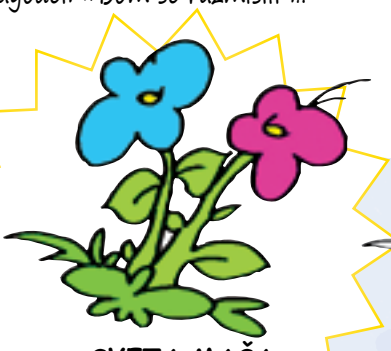
»Mami sem povedal, da bova danes jedla v piceriji.« - »Danes je vendar zaprta!« Na vratih je bil napis: Danes zaprto! Dedek je segel v žep in s ključem odprl vrata. Stopila sta v temno in tiho sobo. Fabijan je sedel poleg velikega štedilnika in opazoval, kako je dedek pristavil vodo za špagete. Počasi je slekel anorak. No, kaj pa je zdaj to! Na hrbtni strani anoraka je bil pripet listič. Rdeča puščica je kazala na peresnico. Segel je v torbo in jo poiskal. Bila je nenavadno debela. Ko jo je odprl, sta se iz nje zakotalila dva debela bonbona. »To ti je podaril tvoj angel, Fabijan. In čigav angel si ti?« Fabijan je jezno gledal predse. Z užitkom sta jedla testenine s slanino in sirom. Ko sta se najedla, je Fabijan zavzdihnil in iz žepa privlekel večkrat prepognjen papirček.

»Poglej, katerega tepca sem izvil!« Dedek Marko je poravnal listek in prebral ime: TILLEN. »Tega sem se tudi jaz bal, Fabijan ... ampak tudi v tem je nekaj dobrega. Če ga boš ti, kot njegov angel, presenečal, gotovo ne bo odkril, kdo ga spravlja v dobro voljo.« Fabijan je dolgo molčal. Potem je zagodel: »Bom še razmisli! ...«

Ravno
tisti, ki mi gre
na živce, je najbolj potreben
pomoči svojega angela. Angeli nas
spreminjajo ... in tudi mi
lahko presenečamo ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

CVETOČA VEJICA

Učiteljica je včeraj prosila otroke, naj danes prinesejo v šolo vsak po eno vejico z grma ali drevesa. Ata je Fabjanu že zgodaj zjutraj priskrbel česnjevo vejico.

»Jaz imam česnjevo vejico«, je dejal Fabijan, ko je srečal Tino. »Od katerega drevesa pa je tvoja?« Tina se je smejala: »Moja je iz grma forzicije.«

»Sem kar radoveden, kaj bomo s temi vejicami«, je veselo dodal Fabijan.

V razredu je imela učiteljica pripravljeno veliko vazo z vodo. Kar nekaj vejic je že bilo v njej in na vsaki je bil listič z imenom otroka, ki jo je prinesel. Tudi Tina in Fabijan sta dodala svoji vejici. Ko so bili vsi v razredu, je učiteljica začela pripovedovati ...

Bilo je pred mnogimi leti. V Rimu je vladal mogočen cesar, ki so ga morali ljudje častiti kot boga. V mestu Nikomedia je živel bogat trgovec, ki mu je bilo ime Dioskorus. Ta je imel nadvse rad svojo edino hčerko, ki ji je bilo ime Barbara. Nekega dne je Barbara vprašala očeta: »Oče, ali je cesar res bog?« - »Tako je in nič drugače!«, se je zresnil oče. »Ali cesar nikoli ne umre?« - »Seveda, tudi on mora umreti, tako kot vsi ljudje.« - »Kako to, če si pa pravkar rekel, da je bog?« Oče ni vedel, kaj naj odgovori. Priskrbel ji je učitelja Valentina in tega je vprašala, če je cesar bog. Tudi on ni poznal pravega odgovora. Dejal je: »Poznam pametnega starčka, ki se imenuje Origen. Piši mu in ga vprašaj.« Barbara mu je poslala pismo. Nekega dne je moral oče Dioskorus na nujno trgovsko pot. V veliki skrbi, da se Barbari ne bi kaj zgodilo, jo je zaprl v dobro utrjen stolp. Služabniku je zabičal, naj nikogar, razen učitelja Valentina, ne spusti k Barbari. Ko je oče odpotoval, je prišel učitelj. »Sporočilo od Origena imam zate. Naročil mi je, naj ti jaz spregovorim o Bogu.« Tako je Barbara vsak dan bolj spoznavala Sveto pismo in Odrešenika Jezusa. Nekega dne je Barbara prosila učitelja: »Tudi jaz bi rada postala kristjanka. Krsti me, prosim!« Valentin je to tudi storil: »Barbara, jaz te krstim v imenu Očeta ...« Stolp je imel dve okni. Barbara je po krstu dala izdolbsti še tretjega. Dejala je: »Naj bo tako kot pri Bogu: Oče, Sin in Sveti Duh. Tri okna - pa samo ena Luč.«

Ko se je oče vrnil, je bil zelo jezen, ko je izvedel, da je njegova hči postala kristjanka. Vse je poskušal, da bi jo spreobrn timer. Ker ni nič zaleglo, jo je dal vreči v ječo. Med potjo se ji je za obleko zataknila česnjeva vejica. V kotu ječe je Barbara našla del počene glinene vaze. Vanjo je vtaknila napol suho česnjevo vejico in ji nalila vode. Sodnik je čez nekaj dni za Barbaro zahteval smrtno obsodbo. Na poti k usmrnitvi je v rokah nosila česnjevo vejico. Nenadoma se je razcvetela. Barbara je rahlo spregovorila: »Ta vejica je bila kot mrtva, in vendar je pognala novo življenje. Prav tako je bilo z Jezusom. Pribili so ga na križ in umorili, on pa je vstal in živi. On je moje upanje ...«

Učiteljica je zaprla knjigo in dejala: »Danes ste s seboj prinesli vejice kot spomin na Barbaro. Kot ona, smo jih tudi mi dali v vazo. Vsak dan bomo opazovali, kaj se bo z njimi dogajalo. Imejmo upanje, da bodo za božič zacvetele - tako kot Barbarina vejica.«

Postavimo
kakšno vejico v vazo ... Pa tudi
sebi dolivajmo »žive vode«, da bomo za božič
pokazali cvetove veselja. Naj se na vejici našega življenja
pokaže čim več cvetov.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Slepca sta vpila: Davidov sin,
usmili se naju ...«

Mt 9,27-31

5. DECEMBER 2008
PETEK - 1. ADVENTNI TEDEN

POMOČ ANGELA

Peti december je res poseben dan. Tina je stala pred šolskimi vrati in puhala v zrak lepe oblačke. Pomahala je Fabijanu in zaklicala: »No, končno!« - »Pa ne, da si mene čakala?« - »Koga pa drugega!« - »Zakaj?« - »Počakaj, glej kako je zabavno ...« - »Na tem mrzlem vetru ...«, je zagodel Fabijan. Prijateljsko je dregnil očeta in mu zaklical v slovo: »Drži se!« - »Ti tudi!«, je oče odvrnil in hotel oditi. »Samo trenutek«, je dejala Tina, »podarjam vam posebno lep oblaček mojega diha.« Oče je občudoval Tinino spretnost. Skozi nos je potegnila zrak in potem našobila ustnice in začela spuščati lepe oblačke pod nebo.

»O, hvala!«, je dejal oče in stekel proti avtobusu.

Fabijan je s Tino odšel v šolo.

Vsak razred ima v garderobi svoj del, vsak otrok svoj obešalnik z imenom in predal za čevlje. Fabjan se je sezul in hotel obuti copate. »No, kaj pa je v njih!« V vsakem copatu je bil po en Miklavž, narejen iz jabolka, mandarine, rozin in vate. »Jaz bom postala nevoščljiva«, je dejala Tina. »Tvoj angel je bil pa zelo zgodaj na delu. Miklavž je šele jutri!« - »Hočeš enega«, je vprašal Fabijan in ji ponudil Miklavža. Odkimala je. »Mogoče tudi jaz dobim kaj od svojega angela in potem ne bi bilo prav, če bi že nekaj imela.« Fabijan je vrtel darila v rokah. »Kako veselo gledata s temi očmi iz rozin! Moj angel je gotovo že v razredu. Kaj misliš, kdo je?« - »O, tvoj angel je lahko to storil že včeraj«, je zamomljala Tina. »Kar dva sem dobil, eden je lepši od drugega«, se je veselil Fabjan. »Mogoče je tvoj angel prepričan, da boš enega podaril naprej.« - »No, saj res. Če ga ti ne želiš, ga bom pa odnesel domov Ani.« Hitro je dodal: »Ali pa Kristini, saj lahko takoj po pouku stečem v otroški vrtec in rečem, da jo Miklavž pozdravlja.« Tina je pomodrovala: »To bi šlo. Ampak ne pozabi, da so tam gotovo tudi dobili takšne Miklavže. Torej ne bo preveliko presenečenje ... Zakaj ne podariš enega komu iz našega razreda? In potem boš lahko opazoval, kako se bo razveselil. To je najbolj osrečujoče pri obdarovanju.« Fabijan je najprej nekaj zagodel, potem pa dejal: »Kaj misliš, naj ga dam Tilnu ...? Zanj še nisem našel nič primernega.« Tina je pogledala proti Tilnovemu obešalniku. Bil je še prazen. Hitro se je sklonila, dala njegove copate pod klopi in rekla: »Hitro, ni ga še tu ... daj brž, dokler te kdo ne odkrije.« Fabijan je skril copate pod Tinin predal, Tilnu pa je nastavil Miklavža. »To bo zanimivo, ko bo iskal copate, našel pa Miklavža«, je šepetala Tina in vlekla Fabijana v razred. Kmalu se je zaslišalo Tilnovo godrnjanje: »Kdo mi je vzel ...« Tini je šlo na smeh. Fabijan je hitro dal prst na usta. »Ko ga najdem!«, je kričal Tilen v garderobi. »Puding bom naredil iz tega tepca ... Oh! Kaj pa je to?« Tilen je prišel v razred. Z obema rokama je držal Miklavža. »Poglej, Tina ... namesto copat, ki mi jih je nekdo skril pod polico, sem našel tole ... Torej imam tudi jaz angela! Prepričan sem že bil, da se je listek z mojim imenom takrat izgubil. Si ti moj angel?« - »Ne! Častna beseda. Ne!« - »Potem imam jaz zelo zvitega angela, ki svoje sledi dobro zabriše«, je razlagal Tilen. »Kot v kriminalki!

To je super! To bo še napeto do božiča!«

Kako
že pravi tisti Gregorčičev
verz: »Za vse je svet dovolj bogat
in srečni vsi bi bili, če kruh delil bi z bratom
brat s prav srčnimi čutili.«
Sem lahko tisti angel, ki deli ...?

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

MIKLAVŽEVO DELO

»Ali veste otroci, kateri patron danes goduje?«, je vprašala učiteljica. »Gotovo kakšen mafijski šef«, je zaklical Tilen. »Včeraj so na televiziji v kriminalki iskali enega patrona:« - »Tilen!«, je rekla učiteljica. »Ali to pomeni, da smeš doma tako dolgo gledati televizijo?« Tilen je postrani pogledal učiteljico in siknil: »Smeš ... torej, smem ravno ne. Ampak ker sinoči mame ni bilo doma, sem pač vstal in gledal TV.« Učiteljica je zavzdihnila: »Otroci, nobenega gangsterskega patrona, ki ima svojo bando, nisem mislila - ampak na pravega zavetnika, svetnika ...« - »Na takega, po katerem imamo mi ime«, je zaklical Martin. »Mojega smo obhajali prejšnji mesec!«

»Res je, Martin!«, je dejala učiteljica. »Kot ima vsak izmed nas svojega zavetnika, tako imajo tudi dežele in poklici svoje zaščitnike. To so svetniki, ki jih ljudje kličejo na pomoč, posebej v stiskah in nevarnostih. Eden takih je tudi sveti Miklavž. Pred 16 stoletji je kot škof živel v Mali Aziji. Ljudje pa se ga po tolikem času še vedno radi spominjajo. Prepričani so, da pomaga in da pri Bogu prosi za nas.« Potem je učiteljica stopila h globusu, pokazala na neko točko in dejala: »Tukaj, kjer je danes Turčija, v mestu Myra, je živel Miklavž. Vabim vas, da narišete, katerim skupinam ljudi je zavetnik in napišete tudi prošnjo k njemu ... No, da vas malo spomnim ... najbolj znan je kot zaščitnik vseh otrok, pa mornarjev, ribičev, trgovcev in pekov, lekarnarjev, jetnikov in tudi graditeljev mostov.« Oglasila se je Tina: »Jaz bom narisala most, če je zavetnik graditeljev, ali ne?« - »Tako je. Saj graditelji omogočajo, da se prek mostov ljudje lahko povezujejo med seboj. Prepričana sem, da vsak človek, ki pomirja druge in jih z dobroto povezuje - ustvarja nevidne mostove med ljudmi. Ravno v tem smislu je bil Miklavž velik graditelj mostov in zato pomaga vsakemu, ki danes gradi takšne mostove dobrote.«

Fabijan se je spomnil legende o ladji z žitom. Lačni ljudje so v vrečah odnašali pšenico z ladje, ta pa je bila še vedno polna. To je bil čudež, ko je Miklavž pomagal revežem. »Zelo lepo, Fabijan«, je dejala učiteljica. »Tudi tvoji rogljički in preste, so mi všeč, Tilen ... Danes, ko je 6. december in god svetega Miklavža, sem od doma prinesla sliko svetega Miklavža (Nikolaja), ki sem jo kupila v Rusiji. Obesili jo bomo na steno, naokrog pa vaše risbe. To bo lep adventni okras za naš razred!« Tilen se je zasukal in se zagledal v Fabijanovo sliko. »Iz žita na tvoji ladji je Miklavž spekel moje rogljičke.« Fabijan je stisnil zobe. Tiho je dejal: »Ti posrana packa.« Tilen je takoj glasno zavpil: »Gospa učiteljica, Fabijan me pa prav prostaško zmerja!« Takoj se je oglasila Tina: »Kako pa veš, da je mislil tebe, Tilen? Kaj pa tale rumena packa, ki jo je naredil ob ladji in mu je kapnila s čopiča?« Tilen je utihnil. Tina je risala naprej svoj most. Dodala je deklico z rdečo kapo, kako nosi težko opeko za gradnjo mostu. Ker je zraven zdihovala, jo je Tilen vprašal: »Kaj pa ti je?« »Ah, Miklavževa opeka ... in most ... težko delo ...«, je odgovorila in mislila na to, kako bi zgradila most med sošolci.

Niso še zgrajeni vsi mostovi med nami ... nismo še vsi povezani med seboj ... Tudi doma je potreben kakšen most ... morda ga lahko z darovi zgradimo tudi do afriških otrok ... tudi mi smo lahko Miklavži ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

Druga svečka: PRIPRAVIMO POT NOTRANJA LUČ

7. DECEMBER 2008
NEDELJA - 2. ADVENTNA

»Pripravite pot ...«

Mk 1,1-8

Nedeljski večer je. V sobi je popolnoma temno. Vsi sedijo za okroglo mizo: mama, oče, dedek Marko, babica, Fabijan in Ana – ta sedi Fabijanu na kolenih.

Prižge se vžigalica in osvetli očetovo roko. Oče prižge dve svečki na adventnem vencu. Sij svečk osvetli mizo. Fabijan zagleda piškote v modri skledi, vrček s čajem in skodelice. Vidi tudi Anine velike in začudene oči in v poltemi zamišljene obraze ostalih članov družine. V ozadju pa je tema – kot da je vse izginilo. Fabijan vseeno ve, kaj je tam zadaj v temi: kavč s pisanimi blazinami, omara s knjigami, pisalna miza, slike po stenah.

Fabijan je zaprl oči in si začel predstavljati, kako izgleda soba pri sončni svetlobi. Vse se vidi popolnoma jasno. Celo on in Ana na fotografiji v srebrnem okvirju na pisalni mizi.

»Jaz imam neko luč tu v sebi«, se je oglasil Fabijan in pokazal na prsi. »Oči imam lahko zaprte, pa vseeno jasno vidim, kaj je v tejle sobi.« – »Vidiš tudi barve!«, se je oglasila mama.

»Da. Na primer modro vazo z bodečo nežo«, se je takoj pohvalil. »Zmoreš še več«, je dodal oče. »Predstavljaš si, kako smo jeseni našli to bodečo nežo.« – »Ja. Bilo je na tistem pobočju«, je nadaljeval Fabijan, »smrekov panj, korenine, rjave iglice po tleh ... potem v travi male rumene rožice in ob poti ta bodeča neža. 'Samo eno' – si dejal, več jih ne smemo vzeti, samo eno nežo za modro vazo.«

»Zdaj si pa predstavljaš bodečo nežo tako veliko, da se lahko pod njo sprehajaš.« Fabijan se je zasmel: »To bi bilo enkratno ...«

»Vidiš, da imaš res neko notranjo luč!«, je povzel oče. »Osvetluje vse, kar je v tvojih spominih in domišljiji.«

Fabijan se je malo zamislil, potem pa dejal: »In kdo mi jo je prižgal?«

»Življenje«, je dejala mama. »Duhovna moč, ki vsakemu pomaga misliti in sanjariti«, je dodal oče. »Bog«, se je oglasila babica. »Notranja luč prihaja od Boga. On jo prižiga, zato nikoli ne ugasne.«

Skodelice so zažvenketale. Fabijan je odprl oči. Mama je nalivala čaj. Nek poseben zlati sij je plaval nad čajem. Ana je stegnila roke proti plamenu. »Lepo«, je dejala v globokem čudenju. »To čutim tudi jaz ...«, je tiho dodal Fabijan.

Notranja luč nam lahko tudi osvetli pravo pot, če le imamo pravi namen. Tudi drugim lahko zato postanemo luč na pravi poti. Starši otrokom, otroci vrstnikom ... Vsi lahko zaradi te luči najdemo pot dobrote, veselja, uspeha ... Jezus nam bo najbolj svetla Luč ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

ADVENT

Danes je oče prišel nekoliko prej iz službe. Sicer mora v decembru vsak dan delati kar do večera. Fabijan in Ana sta pogosto že v postelji, ko se vrne. Danes pa vsi skupaj udobno sedijo okrog adventnega venčka. Pred večerjo so bili pri maši. Ana je še vedno brundala melodijo adventne pesmi, ki so jo peli v cerkvi. Mama je prižgala dve svečki.

»Lahko dam na svečo nekaj smrekovih iglic? Tako prijetno dišijo ...«, je zaprosil Fabijan. »Ana se je tudi lahko včeraj tako igrala ... in je dišalo.«

Mama je prinesla velik podstavek in vrč vode – za vsak slučaj! Zdaj je Fabijan smel prižgati nekaj iglic. Značilen prijeten vonj je napolnil prostor.

»Tako prijetno diši samo v adventu!«, je menil oče.

»Kaj pravzaprav pomeni advent?«, je vprašal Fabijan.

»Advent«, je rekel oče počasi, a s poudarkom, »ADVENT – to je latinska beseda, ki pomeni: PRIHOD.«

»PRIHOD – to zveni tako kot na železniški postaji!«, je zaklical Fabijan. »Pozor, pozor! Prihod vlaka! Vlak prihaja na prvi peron! Prosim, stopite nazaj!«

»Prav imaš«, se je z nasmehom oglasila mama, »ampak mi mislimo tukaj na Jezusa, ki prihaja ... tudi na naš peron ... na prvi tir, v našo hišo ... vedno znova želi vsako leto priti k vsem ljudem ... nam vsem želi prinesiti veselo sporočilo ...«

»Kakšno sporočilo?«, je vprašal Fabijan. Starša sta se spogledala in nekaj časa razmišljala. »Sporočilo, da ima Bog rad ljudi, da se moramo tudi ljudje imeti radi med seboj in da moramo skrbeti za mir na svetu. Pa še to nam sporoča, da On ni nekje daleč od nas, da ne lebdi nekje nad oblaki – ampak nam je blizu, pri nas, na zemlji, z nami v življenju. Zato se je Jezus rodil na zemlji, v hlevu, v Betlehemu«, je razlagal oče. »V teh tednih pred božičem imamo vsako leto priložnost, da razmišljamo o tem, kaj to pomeni danes za nas.«

Fabijan je nekaj časa razmišljal, potem pa je dejal: »No to mi je jasno, kadar mi takole prijetno sedimo skupaj in celo zapojemo kakšno pesem in če si ti z nami in nam poveš kaj zanimivega ... V šoli pa mnogi sošolci pripovedujejo, da je pri njih tudi v adventu enako kot sicer med letom. Vsak večer so pred televizijo ... pripravijo se vsak večer ... Večinoma sploh ne vedo, kaj je to advent, kaj pomeni takle lep večer, ko smo skupaj in se pogovarjamo in pričakujemo božič ...«

»Prav imaš«, je dejala mama. »Ta divji ritem življenja, ves hrup in cirkus pred božičem ... vsako leto je slabše ... Morda pa lahko mi pri nas začnemo ... pokažemo, kako je mogoče v miru in skupaj preživeti advent ... skupaj pričakovati pravo veselje in doživeti Jezusovo bližino.«

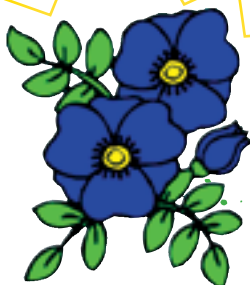
Oče se je spomnil in dodal: »Ali ni tudi Marija mirno in v tišini čakala Jezusa ... Ona ga je bila pripravljena takoj sprejeti ... Kaj pa mi?«

Fabijan je zamišljeno dejal: »Bom dal še eno iglico na svečo, da bo bolj dišalo.«

Naj
bodo adventni večeri drugačni
od običajnih. Marija je lepa zato, ker ni mislila
nase, ampak na vse nas. Vsem je pripravila sporočilo
veselja. Vsak večer naj kdo izmed nas pripravi večer
veselega pričakovanja ... tudi z mislijo na
otroke tam daleč ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Tako ni volja nebeškega Očeta,
da bi se izgubil kateri teh malih ...«

Mt 18,12-14

9. DECEMBER 2008
TOREK - 2. ADVENTNI TEDEN

LIST ZA LISTOM

»Ko bi že končno bil božič?«, je zavzdihnil Fabijan. »Jaz ga že komaj čakam. Ničesar ne traja tako dolgo, kot tole čakanje božiča.«

»Poslušaj me«, je dejala mama. »Delaj kaj pametnega, pa ti bo čas hitreje minil.«

»No, kako dolgo bo še trajalo? Kdaj bo božič?«, je spet začel Fabijan čez nekaj časa spraševati. Mamo je minilo potrpljenje.

»Božič je takrat, ko bomo prelistali in prebrali vse liste v adventnem koledarju!«, je dejala in se obrnila stran.

»A takrat!«, je vzkliknil Fabijan. »Kaj še čakam? Vesel božič! Takoj bom to uredil!«

Kot puščica je stekel v kot k mizi, na kateri je bil adventni koledar, odprt na strani današnjega dne. Na hitro ga je prelistal do konca in potem sunkovito do zadnje strani iztrgal vse liste. »Vesel božič!«, je zavpil na ves glas. »Vesel božič!«

»Vesel božič!«, je smeje se zaklical ata in odšel v službo.

»Vesel božič!«, je dejala glasno tudi mama in vzela sesalec iz omare.

Fabijan je obstal pri napol praznem adventnem koledarju in začel razmišljati. Najbrž ni bilo prav, da je to storil?

Mama je ugasnila sesalec in mu rekla: »Veš, Fabijan, na božič mora človek znati čakati!«

Sesalec je znova zabrnel. Fabijan je poiskal v košu vseh 22 listov, ki jih je vrgel stran. »Saj tudi jaz vem, da moraš čakati na božič. Odrasli pa res ne razumete nobene šale«, se je jezil.

»Si kaj rekel?«, je zaslišal mamino vprašanje.

»Ne ... ne!«, je odvrnil Fabijan, »samo glasno sem razmišljal.«

Lepo je vse liste uredil po vrsti, jih poravnal in jih previdno vstavil nazaj v adventni koledar.

Potem je tiho in hitro odšel v svojo sobo.

Kaj je rekla mama ...? Na božič je treba znati čakati?

»Torej imam še kar nekaj časa, da se naučim ...«, je dahnil in se poglobil v razmišljanje.

Bernhard Lins

Časa ne moremo preskočiti, lahko pa ga uporabimo za dobra dejanja. Vsak dan je kot prazen list papirja, na katerega lahko nekaj nakracamo, naredimo packe ...

Ali pa ga napolnimo s cvetjem veselja, s prijaznostjo ... beremo dobro knjigo, molimo ... bolj vestno opravimo svoje delo, si uredimo sobo, pomagamo drugim ...

Listi adventnega koledarja nam ponujajo predloge, kako znati čakati, kako zapolniti čas in se pripraviti na božič ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

PISANA MEŠANICA

Babica je zadovoljna s prizadetimi otroki v svojem razredu in ponosna tudi nase. Živali iz gline, ki jih je oblikovala pred očmi otrok, so že narejene. Čaka jih samo še slovesni trenutek, ko bodo živali postavljali v rajski vrt. »Ne pozabi«, je rekel Fabijan, »rad bi bil zraven, ko boste oblikovali vrt!« - »Prisrčno dobrodošel«, je dejala babica. »Tudi Andi iz mojega razreda, s katerim se tako dobro razumeta, se te že veseli.« - »Prideta tudi Krista in Tina«, je vzkliknil Fabijan. »Drugače ne bi bilo prav!« - »Res je«, je dejala babica. - »Kaj pa Ahmed?«, je glasno razmišljal Fabijan. Babica je pogledala dedka Marka. Ahmedova mama namreč dela pri dedku v kuhinji v piceriji in babica ve, da Ahmedovi sorodniki niso kristjani, ampak muslimani. Njihova vera se imenuje islam in za Boga imajo neko drugo ime: Alah. Tudi oni verujejo, da je neviden, da je ustvaril nebo in zemljo in da ima rad vse stvarstvo.

»Vprašal bom njegovo mamo«, je rekel dedek Marko, »če lahko vzamemo Ahmeda s seboj. Razložil ji bom, da je ta rajski vrt za vse, ni važno, kateri veri kdo pripada.« - »Dobro«, je dejala babica. »Potem bomo ena pisana mešanica - v razredu in v rajskem vrtu.« Fabijan je bil vesel.

Neko jutro je dedek Marko nabasal otroke v avto. Fabijan je držal pod pazduho jazbeca iz blaga. Tudi ostali trije otroci so nesli živali: Ahmed plastičnega pajka, Kristina opico, Tina je imela ovalne prodne kamne, ki jih je rdeče pobarvala in dodala črne pike. »To so pikapolonice za rajski vrt.«

Fabijan je razlagal o razredu s prizadetimi otroki. Babica jih uči 12. Vsi so prizadeti od rojstva. Nekateri ne morejo govoriti. Andi, na primer, lahko vpije, se smeje, joče - in vsak lahko takoj razume, kaj hoče povedati s tem. Eni so na invalidskih vozičkih, drugi hodijo z berglami. Tretji ne morejo premikati svojih prstov, učijo pa se brati in pisati s pomočjo računalnika.

Andi je sprejel obiskovalce s prijateljskim vriskom. Potrepljal je Fabijana po rami, Ahmedu se je nasmehnil, rahlo je pogladil Kristinine svetle lase. Potem se je zapeljal s svojim vozičkom okrog Tine. »Andi, to je Tina iz mojega razreda«, je razložil Fabijan. Andi je strašno zavriskal. Tina je prestrašeno zavpila. »Sem naredila kaj narobe?« Andi je zmigal z glavo. S kazalcem se je dotaknil Tinine roke, potem se je odpeljal k mizi, kjer je imel računalnik. Okorno je pritisnil na nekaj tipk. Na zaslonu so se pokazale črke: »Tina je, ful kul!« Tina je postala v trenutku vsa rdeča v obraz. Kristina se je zasmejala in rekla Ahmedu: »Dobro, da je njena najljubša barva ravno rdeča.«

Civilni vojak Rudi, ki je pomagal pri oskrbi otrok, je razgrnil smrekove veje in mah na velik štirioglat stiropor na tleh. Okrog in okrog rajskega vrta so postavili nizko leseno ograjo. Nato je vsak otrok tja položil po eno žival.

Ovca je ležala pri levu, medved ob kravi, panter s kozličem. Fabijanov jazbec je v svojih tačkah držal malega zajčka. Ahmedov pajek je objemal majhnega porcelanastega ptička. Tam pa, kjer je bilo prazno, so iz maha žarele Tinine kamnite pikapolonice. »To je pa res pisana mešanica«, je zabrundal dedek Marko. Babica je še enkrat razložila zgodbo o mirnih časih, ki jih je prerok Izaija napovedal revnim ljudem v svoji deželi.

Če se spoštujemo, če sodelujemo - lahko ustvarimo rajski vrt miru in veselja. Morda že dolgo nisem koga pogledal, se mu nasmehnil, ga razumel, mu pomagal ... Ali ne bi danes stopil v rajski vrt ... ustvaril rajskega vrta ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Nebeško kraljestvo trpi silo
in silni ga rešujejo ...«
Mt 11,11-15

RUMOV LONEC

11. DECEMBER 2008
ČETRTEK - 2. ADVENTNI TEDEN

Fabijan se je prebudil. Nekaj je slišal: žvenket in smeh. V sobi je bilo temno. Rahla svetloba se je videla v špranji pod vrati. V sosednji sobi mirno spi Ana.

Fabijan je razmišljal o dnevu, ki je minil. Babica je bila na računalniškem tečaju. Ne zaradi lastnega veselja ali potrebe. Naučiti se mora uporabljati nove aparate za pomoč pri njenem pouku. Zato ni mogla paziti na Ano. Oče in mama sta se prepirala, kdo bo šel po tedenskih nakupih. Seveda, mama je že navajena. Vzela je Fabijana in z avtom sta se odpeljala v veleblagovnico. Veliko stvari sta nakupila: pralni prašek, različne juhe, naribane mandeljne in lešnike, čokolado za kuhanje. Nekoč je namreč dajala, da bi rada spekla božično pecivo – kljub Ani in prezaposlenosti, utrujenosti in nezlikanem perilu.

Udobno sta sedela v baru, jedla špagete z omako in potem še jabolčni zavitek. Doma je bilo potem manj prijetno, ker je Ana kar tulila od lakote, oče pa je vprašal, ali naj živi od zraka ali kako.

Zakaj neki je nocoj tako tiho in mirno v stanovanju? Fabijan je vstal iz postelje in odcapljal v spalnico staršev. Postelja je bila prazna. Ana je spala na svojem mestu. Fabijan je odšel v dnevno sobo. Iz kuhinje je dišalo po medu. Vrata so bila samo priprta. Blaga svetloba se je razlivala naokrog, migljala je in trepetala. Fabijan se je priplazil do vrat in pokukal skozi špranjo. Na adventnem venčku sta goreli dve svečki, mama in ata sta sedela pri mizi, med njima pa je stal velik moder rumov lonec. Dva kozarca, napolnjena s sadjem in sokom sta se lesketala v svetlobi sveč. Mama in oče sta zajemala: jagode, borovnice, slive, grozdje. Fabijan je poznal to sadje. Vedno je pomagal, ko ga je bilo treba očistiti, oprati, posušiti in z veliko sladkorja namočiti v rum. Ampak tega se potem otroci ne smejo dotakniti, ker je sadje prepojeno z nevarnim alkoholom. Sicer pa to za otroke ni okusno, je dejala mama. Tudi odrasli morajo vse leto čakati, da dozori. Ravno v adventu je pa že primerno.

Mama in oče sta se tiho pogovarjala. Fabijan je napel ušesa.

»Se še spomniš lanskega rumovega lonca? Meni kar ne gre iz glave«, je zamrmral oče. »Ko so bile češnje zrele«, je dahnila mama, »sva se odločila: če bo deklica, ji bo ime Ana.« Oče je dodal: »Ko so zorele jagode, sem položil svojo roko na tvoj trebuh in začutil rahlo premikanje.« – »Ko so zorele slive«, je nadaljevala mama, »sem začela plesti jopico.« – »Ko je zorelo grozdje«, se je zamislil oče, »sva se s Fabijanom sama peljala na trgatve, ker se ti nisi mogla več sklanjati in ker je Ana že kar poskakovala in se obračala, da te je zbujala iz spanja ...«

»Ampak tale rumov lonec je vseeno nekaj posebnega, saj je nastal v Fabijanovem prvem šolskem letu.«

Fabijan je odrinil vrata in rekel: »Brez mene pa ne bosta praznovala!«

»Potem pa pridi sem!« je vzkliknil oče, vzel Fabijana na kolena in s svojim puloverjem pokrnil njegove bose noge. »Jaz sem res srečen človek«, je dejal, »s teboj seveda, z mamo in Ano!« Fabijan je začutil rahlo zibanje. Postalo mu je prijetno toplo.

Nekdo ga je odnesel nazaj v posteljo: mama ali ata, ali pa oba skupaj.

Kako

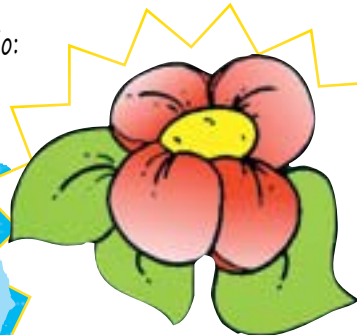
nas zemeljski sadeži

osrečujejo! Hranijo nas in nam

obujajo lepe spomine. Mi vsi pa smo tudi sad – maminega telesa. Lepo je, če tudi mi razveseljujemo druge in vzbujamo lepe spomine. V lonec našega življenja položimo čim več sadežev dobrih del, da bo vsak, ki bo zajel iz našega lončka veselja, zadovoljen in srečen.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

TRŽNICA

V šolski avli so pripravili božično tržnico. Vsak razred je imel svojo stojnico. Starši, stari starši, tete in strici, prijatelji in botri – so bili povabljeni kot obiskovalci in kupci. Izkupiček je bil namenjen lačnim otrokom v Afriki.

Fabijanov razred je ponujal stare, lepo obnovljene igrače. Tilnov ogromni zajec je sedel med smrekovimi vejami. Tina je s hitrimi koraki vlekla očeta za rokav k stojnici. »Tole sovo ... hitro ... jaz jo hočem imeti!« Fabijanova mama je klepetala s Tininim očetom. Tilen se je obrnil k Tini in ji rekel: »Vi se imate lepo ... Moja mama pa nima časa ... in ata tudi ne ... sicer pa ne živi z nami.« – »Kje pa sta dedek in babica ...«, je resno vprašala Tina. »Ah, živita daleč stran ... tudi s stricem ni nič ...«

Fabijan se je sprehajal med stojnicami. Drugi razredi so ponujali pisane papirnate vrečke različnih velikosti. Zlepli so jih iz slik starih koledarjev in jim dodali pisane vrvice. Ljubko za božična darila. Tu si lahko našel vrečke z gorskimi motivi, cvetjem, vlaki, avtomobili, sončnim zahodom, lepimi mesti. Nad vsem pa je stal napis: 'Lepšajmo svet'. Na stojnici predšolskih otrok si lahko kupil male ptičje krmilnice – lončke iz gline. Po teh krmilnicah je bilo veliko povpraševanje. Fabijan je zaklical prodajalki: »Franciška, to si si pa dobro zamislila. Daj mi dve pod pult, takoj pripeljem mamo!« Rečeno strojeno. In že je bila tu Tina. »Fabijan, si že videl okraske, ki jih je pripravil četrti a? Tam lahko kupimo nekaj za božično drevo gospe Kotnik. Jaz imam mojo žepnino s seboj.« – »Jaz tudi«, je pripomnil Fabijan. »Kakšno božično drevo?«, je vprašal Tilen. Tina je razložila: »Za staro gospod Kotnik, ki komaj gre iz stanovanja. Fabijan, Krista, Ahmed, jaz in seveda »vozičkar Andis«, smo se dogovorili, da ji odnesemo božično drevo.« –

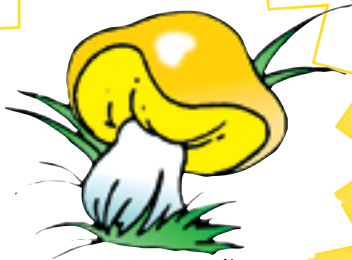
»Aha«, je zamrmral Tilen in spremljal Tino in Fabijana k stojnici četrtega a. Tiho je stal zraven, ko sta se posvetovala in izbirala. »Ne pozabi«, se je obrnila Tina k Fabijanu, »da bomo dodali tudi tiste okraske, ki smo jih sami pobarvali. Jaz bom prinesla pozlačena jabolka, Ahmed ima papirnate zvezde in ti anjele iz folije.« Vsi trije so stekli k stojnici z igračami. Tilen je zakričal: »Moje dame in gospodje, pridite bliže, zadnja priložnost!« Učiteljica je prodajala lesene račke. Ostal je samo še veliki zajec. Tilen je bil videti, kot da se bo vsak čas razjokal. »Tega pa noče nihče! Čeprav ima tako vesele oči. Moja mama je rekla: 'Proč z njim, da bo prostor za palmo'. Sovražim palme! Zalil jo bom z žganjem, da bo zbolela.« Učiteljica je zmajevala z glavo. »Ampak Tilen, od kod imaš ti takšne ideje – in žganje ...?« – »Oh, saj ga je pri nas dovolj v hladilniku. Mami pravi, da ga otroci ne smemo poskusiti, ker bomo sicer bolni. Zato sem prepričan, da bo tudi palma zbolela in mama sploh ne bo opazila, da sem storil to jaz.« Učiteljica je ostala brez besed. Tina je sunila Fabijana in dejala: »Ali ne bi bil prostor kje v našem razredu?« Učiteljica se je zamislila. Ker Tina ni odnehala, je Fabijan dejal: »Zajec lahko drži ježa v naročju in oba bosta imela prostor na istem mestu.« Učiteljica je vzela bankovec iz denarnice in ga dala v blagajno. »Tako, zajec je prodan. Za otroke iz Afrike moramo vse prodati, da bomo zbrali čim več denarja.« Tilen je zažarel. Pograbil je zajca in ga takoj odnesel v razred. Učiteljica je pogledala Tino. »Kaj, če ne bi imela tebe ...« – »Tudi jaz sem večkrat pomislil na to«, je dodal Fabijan.

Ko pripravljamo praznik in ko kupujemo ... mislimo samo nase?

Z drobnimi stvarmi lahko osrečimo marsikoga. Kaj pa imamo na naši stojnici, kaj ponujamo – dolgčas ... ali kup idej ... trnje godrnjanja ... ali žarke veselja ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

Pošilja:

.....

.....

.....

Ta moj dar bom oddal v cerkvi
k jaslicam

Otroci
za otroke

LAČNIM OTROKOM

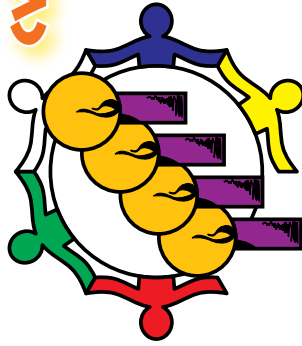

Navodilo za izdelavo kuverte

- polno črto
odreži s
škarjami
- kjer je
črtkano,
prepogni
- na obeh
konicah zalepi

Nastala kuverta
je za tvoje darove
otrokom v stiski.
Podarjaš jim
cvetje veselja.

Ko se bodo v
kuverti nabrali
kovanci, jih
preštej
in zamenjaj z
bankovci

CVETJE VESELJA PODARJAM OTROKOM SVETA, KI LAČNI IN BOLNI PRIČAKUJEJO JEZUSA.

To, kar imamo,
radi drugim damo.
Česar se mi veselimo,
radi z drugimi delimo.

»Elija je že prišel, a ga niso
spoznali ...« Mt 17,10-13

13. DECEMBER 2008
SOBOTA - 2. ADVENTNI TEDEN

SVEČE

V šoli je naslednje jutro vsak učenec na svojem sedežu našel smrekovo vejico. Na vsaki vejici je bila pripeta sveča, rumena kot med.

»O, danes je bila pa naša učiteljica adventni angel«, je zaklicala Tina. Tilen je prišel zadnji v razred. Spet je v garderobi dolgo iskal svoje copate. Ampak se je splašalo. V desnem copatu je bila radirka v obliki leva, v levem pa angel, narejen iz lesene kroglice. Fabijan je slišal kaj je Tilen rekel Tini: »Poglej kaj mi je podaril moj angel. Krasno, kaj ne! Je pa smešen tale moj angel. Včasih več dni ne dobim ničesar, potem pa kar več presenečenj naenkrat.« Fabijan je kar zapihlal. Saj vendar ni enostavno najti prave ideje za Tilna.

Martin se je osredotočil na rumeno svečo. »Saj je vendar iz pravega čebeljega voska. Mi imamo na božičnem drevesu svečke na elektriko. Zato, da se ne more kaj vžgati. Jaz bom letos dobil veliko daril. Verjetno tudi poseben televizor za mojo sobo.«

Tina je postrani pogledala Martina. Martinovi starši so ločeni in Martin dobi prav vse, kar si zaželi. Na kupe vsega, je povedal. Tilen je zamrmral: »Jaz dobim kakšno stvar od mame, pa od strica, če je ravno tukaj.« - »Jaz bom dobil smuči in tečaj smučanja na Tirolskem«, se je pohvalil Tomaž.

Medtem je učiteljica zagnila zavese na oknih in v razredu je postalo skoraj temno. Zaprasketala je vžigalica. Učiteljica je prižgala Martinovo svečo. »Previdno daj to luč naprej!« Martin je prižgal svečo Tomažu, ta se je obrnil in prižgal Tini. Tina je prižgala svečo Tilnu. Fabijan je stegnil svojo svečo k Tilnu. Seveda bi luč rajši dobil od Tine. »No, daj že naprej!«, je zaklical Gabrijel iz druge vrste klopi. Fabijan je vstal in s svojo svečo prižgal Gabrijelovo. Kmalu je pred vsakim otrokom gorela luč. »In zdaj?«, je vprašal Tilen. »Nič. Samo opazujte«, je dejala učiteljica. Fabijan je gledal: spodnji del plamena je bil moder, naprej navzgor je bil rumen in bel, sij okrog pa je bil zlat. Odseval je v stopljenem vosku, ki se je okoli stenja vedno bolj topil. Za trenutek se je plamen zdrznil, zaplapolal in se spet umiril. Zadišalo je po medu.

»Zakaj dajemo svečke na adventni venec in na božično drevo?«, je vprašala učiteljica. »Ker je to lepo«, je menil Martin. »Ker svetijo«, je dodal Tilen. »Zato ker temne čase napravijo svetle«, je rekla Tina. »Ker nas svetloba spominja na našo notranjo luč«, se je domislil Fabijan. »Katero notranjo luč, Fabijan?« - »Notranjo luč, ki jo je dobil vsak izmed nas«, je razložil Fabijan. »To vem od moje babice.« Učiteljica je bila vesela. »Da. Sveča je znamenje življenja ... Človek ne dobi te luči samo zase. Vsak je lahko tudi drugim kot sveča in jim naredi življenje svetlo in toplo. In če vsak to luč, ki jo je dobil, deli z drugimi, jo podarja naprej - kot smo to storili mi danes - potem lahko vsi živimo v svetlejšem in bolj veselem svetu.« -

»Ampak nekdo mora biti prvi, nekdo mora vedno začeti«, je dejal Tilen. »Da«, je nadaljevala učiteljica.

»Jezus, recimo, je bil tisti, ki je začel. Ljudje v starih časih so si zanj zamislili lepo ime: Luč, ki je prišla na ta svet.

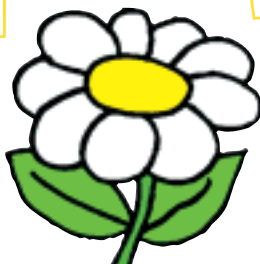
Ampak svet še vedno ni svetel in prijazen za vse. Jezus potrebuje našo pomoč.«

Fabijan je zavzdihnil: »To pomeni, da moramo mi vsi ves čas biti luč ...?«

Kot se svečka prižiga ob svečki, da je vedno več svetlobe in je vedno več ljudem svetlo, tako se veselje prižiga ob veselju ... dobrota ob dobroti ... lepa beseda vedno lepo mesto najde ... »Če hočeš druge vneti, moraš sam goreti« /Slomšek/.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

ROZA SVEČA

Tretja svečka: IZRAVNAJMO NAŠE STEZE

Na tretjo adventno nedeljo je babica prižgala na adventnem vencu svečo, ki je bila roza barve.

»Ali veste, kaj pomeni roza sveča?« Fabijan tega ni vedel.

»To je sveča veselja«, je dejala babica. »Roza sveča vabi ljudi: veselite se!«

»Jaz za to ne potrebujem sveče«, je zagodel dedek Marko.

»Tudi jaz sem vesel kar tako«, je dodal Fabijan.

»So trenutki v življenju, ki so zelo težki in človek ne more biti vesel«, je menila babica. »Kadar koli gledam poročila na televiziji, me veseli kar mine. Po svetu je toliko žalostnih zgodb. Toda kljub temu prižgam svečko veselja ...

Tako je Janez, ki so mu rekli Krstnik, ker je ljudi krstil v reki Jordan, ljudem prižgal lučke veselja, ko jim je govoril o Jezusu, ki bo prišel. Pomagal jim je zapustiti slabe poti in tako so veselo pričakovali Jezusa. In ta Janez je doživel to veselje. Videl je Jezusa. Pokazal ga je lahko drugim in jim povedal: »To je on, Jagnje Božje, ki nas bo odrešil ...«

Bil pa je tudi mož, ki je lovil prve kristjane, prve prijatelje Jezusa Božjega Sina. Pavel mu je bilo ime. Preganjal je tiste, ki so imeli radi Jezusa, jih zapiral in mučil. Nekoč je doživel nekaj posebnega. Jezus je prišel k njemu v vsem svojem nebeškem sijaju in je govoril z njim. Pavla je iz velikega sovražnika spremenil v zaupnega prijatelja. Od takrat je hotel Pavel govoriti o Jezusu ljudem po vsem svetu.

Dejal je: »Obstaja samo eden in edini Bog, ki je poslal svojega Sina za našega brata ...« Takrat so bili mnogi prepričani, da je tudi rimski cesar bog. Ljudje so menili, da je mnogo bogov in da jih hoče Pavel ogoljufati. Vrgli so ga v ječo, toda tudi tam je Pavel ostal zvest Bogu in Jezusu Kristusu. Prijateljem iz ječe je celo v pismu napisal: »Veselite se! Jezus je dober temelj za vaše veselje, ker nam je vedno blizu ...« Človek, ki je vesel, je do vseh ljudi priazen. Zapomnite si: Imamo razlog za veselje. Kdor zaupa Bogu, tega v življenju nič ne skrbi – saj Bog skrbi zanj in ga podpira.«

Tedaj se je oglasil Fabijan: »Vse to je Pavel napisal v pismu?« Babica je pritrdila. »Tudi jaz bi rad napisal pismo, denimo stricu Petru. Zelo je zaskrbljen, ker ne ve ali bo njegovo podjetje obstalo ali ne«, je modroval Fabijan. Babica je vzela iz predala bel karton. Fabijan je nanj narisal adventni venec s štirimi svečkami. Tri so bile vijolične, četrta pa roza. Nad roza svečo je narisal zlatorumen plamen. Spodaj je pripisal: Te poljublja Fabijan. »To je res veselo sporočilo«, je dejal dedek Marko. »Stric Peter ga bo razumel.« Babica je na kuverto napisala naslov. Fabijan je odprl škatlo, kjer je imela babica znamke. Med drugimi je našel lepo znamko: pastirji z ovci in nad njimi svetla zvezda. »No ravno pravšnja znamka za to priložnost!«, je vzkliknil dedek Marko. »Kakšno prijetno naključje!«

Ko je Fabijan lepil znamko, je modroval: »Navadi se dedek, pri babici večkrat doživimo prijetno in veselo naključje.«

Pogosto
govorimo o nesrečnih naključjih ...
pripravimo drug drugemu prijetna ... prižgimo
si lučko veselja ... ne le sebi, tudi drugim ... prijaznost,
voščilnica, lepa znamka, majhna pozornost, topla
beseda, prijazen pozdrav ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»S kakšno oblastjo to
delaš ...« Mt 21,23-27

15. DECEMBER 2008
PONEDELJEK - 3. ADVENTNI TEDEN

RIBNIK

Na tržnici ni več stojnice z ribami, ampak močno osvetljena ribarnica.

Fabijan je spremljal babico pri nakupih. Kakšna gneča, prerivanje, tekanje ...! Kaj res odrasli nimajo nobenega drugega dela kot nakupovanje? Vlačijo težke pakete, torbe, košare; nekateri imajo tudi nahrbtnike.

Fabijan se je bal, da se bo v tej zmešnjavi izgubil. Trdno se je držal za babičin plašč. »Ne tako hitro, babica!« Umirila je korak.

Pri ribniku se je Fabijan oprijel plašča z obema rokama. »Počakaj!«, je zaklical. Babica je obstala.

»Kaj se je zgodilo?«

Fabijan je pokazal navzgor, na kipec. Predstavljal je malega dečka, ki je držal dve ribi. Iz ust obeh rib je v lepem loku tekla bleščeča voda.

»Ja, Fabijan, voda nam daje ribe, ki si jih že tolikokrat videl.«

»Kaj pa ima deček na glavi?« Babica je pogledala. Ribič je imel na glavi venec iz smrekovih vejic, ki so bile lepo povite s trakom. V levem ušesu tega malega ribiča je visela drobna srebrna božična kroglica.

»Zabavno«, je dejal Fabijan, »kdo ga je tako okrasil?«

»Gotovo nekdo, ki se veseli božiča«, je odvrnila babica. »Nekdo, ki si za praznovanje vzame čas ...

Tisti, ki ve, da lahko drobne stvari zbudijo pozornost in nam olepšajo življenje ...«

Fabijan se je globoko zamislil ... Vsak okrasek, ki ga pripravim ... torej nekemu nekaj pomeni. Tudi stanovanje je drugačno, če je okrašeno ... praznično postane.

... Kako malo je potrebno, da zagledamo drobne stvari, ki nas bolj osrečijo kot velike. Velikih in srečnih dogodkov je bolj malo. Drobne vsakdanjosti pa so vsepovsod. Samo opaziti jih je treba. Kako lepa je snežinka, ali pa kristalčki v snegu, pa zimsko zvezdnato nebo ... Kako lepe so oči mame in nasmeh očeta, prijaznost sošolca, dobrota babice ... Tudi tisto, za kar se sicer zdi, da ne pomeni veliko, kar je neopazno – lahko postane lepo.

Kako se spremenimo mi, če se nasmehnemo ... kako lepi postanemo. Kako lepo smo okrašeni, če spregovorimo lepo, prijazno, tolažilno besedo. Kako nas vsak z veseljem pogleda, če imamo odprte in pridne roke ter radi opravljamo svoje delo in pomagamo drugim ...

Poskušajmo v
tem adventu zbuditi pozornost – pa
ne z neumnostmi in dolgim jezikom – ampak z
dobro voljo in veseljem ... Morda bomo celo na daleč okrasili
dan kakšnemu lačnemu otroku v Afriki ... Naj se tudi njemu
zasvetijo oči zaradi naše dobrote, ki lahko rešuje
življenje ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

V HLEVČEK NE SME KDORKOLI

Devet dni je še do božiča. Skoraj vsi ministranti in precej otrok, se je odločilo, da bodo vsak dan prihajali v cerkev in tam skupaj peli: »Kralja, ki prihaja, pridite, molimo!« Da pa ne bodo samo s pesmijo klicali Jezusa, so mu želeli pripraviti tudi svoje posebne jaslice. Ministrantska soba je bila dovolj velika. Odločili so se, da jo bodo do božiča lepo okrasili.

Danes so imeli že pred mašo pravi delovni sestanek. »Jaz imam sliko za na okno že skoraj končano!«, je zaklical Jakob. Ko je razvil folijo, je pred vsemi zablestela lepa večerna pokrajina s hribi, modrim nebom in zvezdami. »Poglejte mojo zvezdo, ki jo bom dal nad hlevček«, je rahlo dejal Tilen. Bila je iz kartona, lepo pobarvana in primerno velika. »Res je lepa«, ga je pohvalila Krista. »Jaz bom pa za na vrata na velik papir narisala samo modro nebo in zvezdo, podobno tvoji. Naj vabi na ogled.« Fabijan in Tina sta obljubila, da bosta prosila dedka Marka, da jima pomaga izdelati dovolj velik lesen hlevček. Več kot deset otrok se je dogovarjalo, kako bodo izrezali in potem pobarvali različne figure: to bodo pastirji, precej jih mora biti, pa ovčke, vsaj ena velika čreda. Tudi tri kralje je treba pripraviti in seveda njihovo spremstvo.

Največ dela je imel Tomaž. Pobarval je že kamele, konja in slona – ampak na leseni plošči. Mora jih še izrezati. Martin je že prinesel s seboj nekaj lesenih ovčk, osla in kravo in enega pastirja.

V naslednjih dneh so se še vrstile ideje, pojavila so se drevesa in celo potoček ter most preko njega. Tudi nekaj lepih kamnov, ki bodo predstavljali skale, je nekdo prinesel. Babica je Fabijanu izročila precej veliko vrečo s senom in slamo. Prinesla jo je od strica s kmetije.

Dedek je po Tininih idejah in s Fabijanovo pomočjo v nekaj dneh izdelal pravi kmečki hlev. To bodo gledali. In tudi so! Jaslice so vsak dan dobivale lepšo podobo. Vsi so bili ponosni in pri devetdnevnicah so še bolj glasno in ubrano peli: »Kralja, ki prihaja ...« Ljudje v cerkvi so kar čutili, kako se to uresničuje.

»Tako je kot v Betlehemu«, je dejal Martin. Nameščal je figure v hlev. Kravo in osla je postavil precej daleč stran. »Kako pa to, Martin?«, so začeli otroci kritizirati njegovo početje. »Osel in krava stojita vendar v hlevu, pri jasliah!« Tilen je modro dodal: »Tudi jaz sem to videl na neki stari sliki!«

»Ne!«, je odločno rekel Martin. »Tako se mi ne zdi prav. Saj vendar smrdita. Letos med počitnicami sem bil pri dedku na kmetiji in doživel, kako v hlevu smrdi ... Naj se torej Jezusček v hlevčku drži za nos?«

Vsi so se zasmejali. Fabijan, ki je že pomagal babici pri pripravi jaslí za prizadete otroke, je, ko se je hrup poglobil, počasi dejal: »Mislim, da lahko postaviš kravo in osla v hlev ... in dodaš še nekaj ovčk. Jezus se ne bo nič pritoževal. Saj ima rad tudi živali ...«

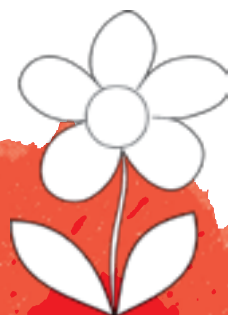
Ob
tem, ko sestavljamo, barvamo,
lepimo, dopolnjujemo ... ne pozabimo nase. Če
mi »smrdimo« zaradi naših grehov ... bi ne sodili k Jezusu.
Jezus je pa prišel ravno zaradi nas. Tudi za tiste otroke
tam daleč ... Tudi mi sprejmimo vse, ker Jezus
sprejema nas vse – z veseljem.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

BOŽIČ NA KMETIH

Fabijan je bil navdušen nad devetdnevnicco. S Tilnom stojita celo skupaj pri petju – in kar gre, čeprav Tilen očitno nima posluha! Ko je prišel Fabijan domov, je stekel k babici. Dedek Marko je ravno godrnjal: »Nič več ni tako, kot je bilo.« Fabijan je vprašal: »Kaj ni tako?« Dedek je zavzdihnil: »Danes samo pojdete v cerkvi. Včasih pa smo imeli običaje, ki so pokazali veselje, da nas je obiskal sam Bog.« Fabijan je postal radoveden. Dedek je namignil babici, naj ona pove. Medtem, ko je kuhala čaj, je pripovedovala ...

V starih časih niso le ljudje praznovali božiča, ampak tudi rastline, živali, vse kar živi. Za božič je šel kmet v hlev k živini in dejal:

»Jezus je rojen, dvignite se,
mleko, koline nam podarjajte.«

Živalim je dal najboljšo krmo, oves in otrobe, pomešane s soljo, jabolki in drobtinami. Sel je k čebelnjaku z božičnim kadilom, se ustavil pri vsakem panju in ga pokadil. Zraven je govoril:

»V Božjem imenu prebudite se,
vosek za sveče, med pa za vse –
skrbno nam nabirajte.«

Po polnočnici je šla vsa družina v sadni vrt. Pridružili so se tudi hlapi in dekle. S palicami so živahno udarjali po drevesih.

»Drevesa, drevesa, zbudite se,
cvetje in sadje nam prinašajte!«

Voda v potoku je dobila nekaj žlic medu.

»Potoček, naj tebe napolni veselje,
vode in rib nam dajaj za življenje!«

Preko mostu so se podali na polje. S čevlji so v snegu zarisali križ.

»Njive ve dolge, Jezus vas kliče,
dragocena semena nam v kruh
spremenite.«

Ko so prišli do gozda, so dekleta objemala drevesa, da bi jim tako podarjala božično veselje.

»Zašumite drevesa, sveta je noč,
vaša naj debela nam bodo v pomoč,
da toplo bo v hiši, da se streha ne zruši!«

Ko so se vrnili v hišo, so na žerjavico v peči izlili nekaj kapelj vina.

»Prebudi se ogenj, glej, Jezus te zre,
hrano nam kuhaj, ogrej nam srce.«

Tudi na psa in mačko niso pozabili. Ob njuni koči so ju obstopili in jima nalili mleka v skodelico.

»Zvesta čuvaja, nikdar ne zaspita,
v nevarnosti vedno nas vse prebudita.« ...

Babica je naredila požirek čaja in s poudarkom končala: »V božični noči tako vse stvarstvo postane ena družina, ki se skupno veseli, da je rojen Odrešenik.«

Na koliko načinov nas vsak dan
objema dobrotni Bog. Vse stvarstvo
je objem nebeškega Očeta.

Posebej ob božiču nas objame po svojem Sinu
s svojo milostjo.

Veselim se vsega in vsakega in bodimo tudi
mi veselje za druge.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

PREDBOŽIČNI HRUP

Fabijan je sedel v kuhinji pri mizi in v skledi namakal slamo. Iz mokrih stebel je imel namen narediti snop, ga na enem koncu povezati, na drugem pa razširiti tako, da bi nastala velika zvezda. Medtem je razlagal mami, kaj je sanjal.

»Ko bo šla babica v pokoj, bo vzela s seboj dedka Marka in odšla bosta v Italijo. Tam je majhna bela hišica, obkrožena z rumenimi drevesi. S podstresnega okna je pogled na morje. V spodnjem delu hiše je picerija. Dedek kuha, babica pa šviga s krožniki sem in tja. Ana in jaz, Krista, Tomaž, Ahmed in Andi smo na obisku in jemo otroško pico ...«

Mama je strmel v Fabijana. »Kaj govoriš? Babica se bo preselila z dedkom v Italijo?! In nas bo pustila same? To je vendar neumno!«

Stekla je v dnevno sobo, kjer je pred televizijo sedel oče. »Predstavljaš si tole, kakšne načrte ima babica!«

»Saj ne!«, je hotel zaklicati Fabijan. »To so bile vendar samo sanje!« Ampak od presenečenja ni spravil iz sebe glasu. Mama je imela tako čuden pogled. Oče je govoril glasno in zelo resno. Fabijan je slišal, kako je mama odšla k telefonu. »Babica, prosim, ali lahko prideš dol? Nekaj se moramo resno pogovoriti. Tako vendar ne gre naprej!« Fabijan je stekel v dnevno sobo. »Mama, to vendar sploh ni res ... je sicer res ... da so bile to ...« Mama ga ni poslušala. Poslala ga je v otroško sobo. »Tam se igraj in nas ne moti!« Sedel je na stolček in vzel slončka v naročje. »Bimbo«, je šepetal. »Poslušaj jih!« Iz dnevne sobe so se slišali trije glasovi, dva jezna in eden smejoč. Ta je pripadal babici. Ampak zdaj je bila tudi ona huda in glasna. »Navadite se, da sem tudi jaz samostojna ženska, ki imam pravico do lastnega življenja! In če bi res šla z dedkom v Italijo, je to moja stvar in ne vaša!«

Fabijan je začutil, kako mu srce razbija in jemlje dih. Stlačil je slončka pod pazduho in stekel v dnevno sobo.

»Prosim, ne prepirajte se!« Vsi trije so ga začudeno pogledali. »Ne prepiramo se, samo razpravljamo!«

»Potem je v redu«, je dejal Fabijan in hotel oditi. »Počakaj, ostani tukaj!«, je zaklicala babica. »Zakaj si pripovedoval, da želiva dedek Marko in jaz na Siciliji odpreti picerijo?« - »Kje?«, je začudeno vprašal Fabijan. »V neki beli hiši ob morju?«, je vprašala babica. »A tako«, je počasi odvrnil Fabijan. »To sem sanjal. Ampak mama me ni poslušala ...«

»Oprosti«, je skrušeno dejala mama. »Oprostite vsi!« »Je že dobro«, je zamrmrala babica in z utrujenimi koraki odšla iz sobe. Mama se je naslonila na očeta in rahlo zajokala. »To je bilo vendar samo zato, ker se bojim, da nam babica ne bi več mogla pomagati, če bi z dedkom odšla v Italijo ...«

Fabijan je spustil slončka v mamino naročje. »Veš kaj, mami! Babica vendar ostane tukaj in tako imamo še dva, ki skrbita za nas: babico in dedka Marka!«

»Ja, res je. Ampak bolj bomo morali prisluhniti drug drugemu ...«, je zamrmrala mama.

V sveti noči so se
uresničile sanje stoletij – Bog
nas ni zapustil, prišel je k nam, postal je
eden izmed nas, naš brat. Želi nam pomagati, biti z
nami v težkih trenutkih in nas narediti srečne.
Uresničimo tudi mi komu sanje – bodimo mu blizu,
bodimo njegov brat, sestra ... Prisluhnimo
drug drugemu ... tudi otrokom
tam daleč ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Ne boj se ... tvoja molitev
je uslišana ...« Lk 1,5-25

19. DECEMBER 2008
PETEK - 3. ADVENTNI TEDEN

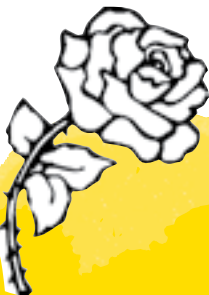
BOŽIČNA TRŽNICA

Ker je oče ostal doma pri Ani, je lahko mama s Fabijanom odšla na božični sejem. Šla sta mimo hiše, kjer je stanoval Ahmed. To je poleg picerije dedka Marka. Eno okno je bilo okrašeno s snežinko, narejeno iz belega papirja. Fabijan je pokazal tja in rekel: »Poglej, mama. Ali ne bi vzela Ahmeda s seboj na sejem?« - »Seveda«, je odgovorila. »Zakaj pa ne?«. Ahmed je bil zelo vesel, ko mu je njegova mama dovolila, da se pridruži. Se preden so sejem zagledali, so ga zavohali. Dišalo je po smrekah in vročem punču, po medenih piškotih in svečah. Stojnice so bile razvrščene okrog stolne cerkve, v vseh stranskih ulicah ter na glavnem trgu med stolnico in mestno hišo. Bile so okrašene z debelimi kitami iz smrečja in prepletene z drobnimi barvnimi lučkami. Sredi trga je kraljevala ogromna smreka in segala v temno nebo. Pred njo je bil postavljen lesen oder, na katerem so igrali mladi muzikanti na flavte in klarinete. Pravkar so igrali Poslušajte vsi ljudje in nato Sveto noč. Ahmed je obstal kot začaran. Fabijan ga je prijel za roko in vlekel naprej. Mama je kupila nekaj božičnih okrasov. Na eni od stojnic si lahko dobil lesene igrače: konjičke s kočijazem in brez, majhne ovčke, zibelke, ptiče, figure – vse iz lesa. Fabijan si je zaželel malega kuharja. »In ti, Ahmed?«, je vprašala mama. Najprej si ni upal nič reči, potem pa je pokazal na, za palec velikega, angela s trobento. Mama jima je kupila figurici. »Zdaj pa moramo popiti kaj toplega, ali ne?« Dečka sta prikimala. Dobila sta vroč čaj s pomarančnim sokom. Tudi mama je pila enako. »Na zdravje. Živeli!«, je zaklical mož, ki je imel v vsaki roki po eno smreko. Kapo je imel globoko na obrazu in dvignjen ovrtnik. Fabijan ga je vseeno spoznal po njegovem glasu. »Halo, dedek Marko!« Zakaj pa potrebuješ DVE smreki?« - »Eno za babico, eno za picerijo!«, je dejal. »Na božični večer pride vsako leto k meni na večerjo nekaj starejših ljudi. Doma bi bili sami, ker nimajo nikogar. Tukaj pa skupaj praznujemo.« »Pri nas je obdaritev že ob petih«, je dejala mama. »Prisrčno vabljeni z babico. Le vzemita si čas!« - »Moji stalni gostje pridejo ob sedmih«, je odgovoril dedek Marko. »Za kakšno urico se bova oglasila, hvala.« Globoko se je priklonil in odšel. Fabijanu je šlo na smeh, ker je bil dedek videti tako smešen. Je tudi Ahmed zadovoljen? Zakaj se ne smeji? Fabijan se je ozrl. »Ahmed je izginil!«, je zaklical. Mama se je prestrašila. »Grozno, kako ga bova našla v tej gneči?« Spet se je pojavil dedek in rekel: »Ostanita tu. Jaz bom šel enkrat naokrog. Je bilo morda Ahmedu kje kaj posebej všeč?« - »Morda lesene igrače?«, je menila mama. »Glasba!«, je vzkliknil Fabijan.

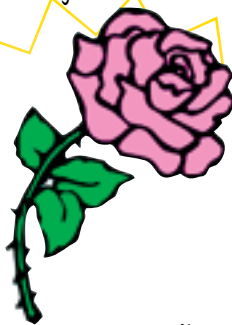
Dedek Marko in Fabijan sta našla Ahmeda pred visoko smreko. Strmel je in poslušal godbo. Fabijan ga je moral pocukati za roko, tako je bil zatopljen v glasbo. Peljal ga je nazaj k mami. Oddahnila si je in ga ni nič okarala. Samo vprašala je: »Imaš rad glasbo?« Ahmed je prikimal. »Pogosto poslušam kasete. Sposojam si jih pri sošolcih. Nikoli pa še nisem slišal glasbe v živo.« - »Potem si pa vzemimo še malo časa in poslušajmo«, je dejala mama. Vsi štirje so se predali glasbi, ki jih je prijetno objemala v soju božične razsvetljave. Tokrat je bil tudi Fabijan prevzet. Tako kot Ahmed.

Drobne
stvari osrečijo človeka.

Nešteto biserov naravne lepote
je vsepovsod, nam v veselje. Drobní biser,
betlehemski Otrok – pa tako velik dar rešitve.
Božična pesem angelov sega v srce in v življenje:
Sveta noč, blažena noč ... Z majhnimi stvarmi si
olepšajmo življenje. Bodimo tudi
mi pesem vese lja.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

PESEM MIRU

Mama se je prepirala s hišnikovo ženo. Ravno takrat, ko Ana spi, ima televizor zelo glasno nastavljen. Pa tudi zato, ker v zabojniku za papir ni več prostora. Nekateri mečejo kar cele škatle v zabojnik in potem zmanjka prostora. No, pogledjte, škatla od novega televizorja je v njem. Hišnikova žena je dejala, da ona ni storila tega, pri zabojniku pa tudi ne bo stala, da bi videla, kdo počne take stvari. Dodala je še, da kdor svojim otrokom dovoli, da po stopnicah lepijo zvezde in s tem otežuje delo drugim, ta naj bo kar tiho. »Zvezde?«, je vprašala mama in nagubala čelo. »Nimam pojma, o čem govorite.«

Fabijan je moral stati zraven in poslušati. To ni bilo prav nič veselo. Mama nič ne ve o zvezdah, ki sta jih z dedkom Markom nalepila prav do babičinega stanovanja.

Tudi v šoli ta dan ni bilo nič veselo. Martinova mama je na vse zgodaj prav glasno pred vrati razreda vprašala učiteljico, kdaj se bodo otroci spet kaj učili. Nekaj nezaslišanega! Ne samo veje v vazo postavljati in čakati, da bodo zacvetele, pa sveče opazovati in biti nekemu angel! Martinu je bilo zaradi te mamine pripombe zelo nerodno in tudi učiteljica je vsa poparjena stopila v razred.

Ampak popoldne gredo z babico in Ano na razstavo jasic. Sli so mimo picerije. Na ulici so srečali Ahmeda. Nesel je škatlo s pico. »Ahmed, greš z nami na razstavo jasic?«, je vprašal Fabijan. »Najprej moram gospe Kotnik odnesti pico. Pa tudi mami moram povedati kam grem!«

Razstava jasic je bila v učilnici. Bilo je kaj videti! V velikih jasicah so bila cela polja s hribi in dolinami, gorske kočice, kmetije, slap in potok z mostom. Mrgolelo je pisanih figur. Ana je pokazala na starega pastirja. »Deda ... to ... deda.« Trije pastirji so sedeli pri ognju. Ovce so počivale tesno ena ob drugi. Nad njimi je lebdel angel z belim trakom, na katerem si lahko prebral napis: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem – ker jih ima rad!« – »To pojejo angeli?« – »Da, to pojejo oni.« – »Tokrat, ali tudi danes?« – »Upam da tudi danes.« – »Pa saj vendar ni miru!«, je dejal Fabijan. Ahmed je prikimal. »Tudi v našem naselju ne ... Včasih se kar bojim. Recimo, kadar nesem košilo gospe Kotnik. Ker težko hodi, večkrat pokliče v picerijo, pove, kaj bi rada jedla in potem ji jaz naročeno odnesem. V isti hiši v prvem nadstropju stanuje še ena starejša gospa. Vedno kuka skozi vrata, kadar grem gor, vpije za mano: 'Od kdaj pa po naši hiši lahko tekajo turški otroci? To je vendar vedno bila ugledna hiša ...' In podobne stvari. Zdaj švigнем tako hitro mimo njenih vrat, da me ne vidi. Gospa Kotnik mi je pred nekaj dnevi, ko sem ji prinesel hrano, žalostna dejala, da letos ne bo več mogla na božično praznovanje v picerijo. V hiši namreč ni dvigala.« Fabijan je dejal: »Potem bo pa prijetno presenečena, če ji bomo mi okrasili božično drevo in ji ga odnesli v stanovanje!«

Ana se je smejala od zadovoljstva. Odkrila je jaslice, kjer so se figure premikale. Pastirji so se spuščali po hribu navzdol, krave so v vrsti hitele okrog vodnjaka. Slišala se je tudi pesem angelov. Fabijan je sepnil babici. »Ti angeli morajo imeti veliko potrpljenje, ti resnični angeli. Pogledj, ljudje jih sploh nečejo poslušati.«

Kljub temu, da hitimo za vsakdanjimi dogodki, opravili, nalogami, zabavami – angeli neprestano prepevajo in oznanjajo, da je mir tukaj med nami mogoč – če se ustavimo, umirimo, sprejmemo Jezusa. Lepo si uredimo jaslice pod božičnim drevesom – pa tudi tiste med nami in v nas.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Glej, dekla sem Gospodova ...«

Lk 1,26-38

21. DECEMBER 2008

NEDELJA - 4. ADVENTNA

ANGEL

Četrta svečka: RECI: ZGODI SE

Fabijan je sedel pri babici v kuhinji. Izdeloval je angele. Dedek Marko mu je pri tem pomagal. Angeli so imeli glavice iz lesenih kroglic, obleko in peruti pa iz zlate folije. Fabijan je narisal vsakemu usta in oči, z zobotrebcom pa je naredil lepe črte na folijo. Dedek Marko je z drobno žico pripel skupaj glavico na obleko in prav tako perutnice. Pomagal si je z lepilom. Na glavice je prilepil tudi lase iz bombaza. Zamudno delo je bilo to. Fabijan jim je risal vesele oči in nasmejane ustnice. »Je dobro tako?«, je vprašal Fabijan. »Enostavno enkratno!«, ga je pohvalil dedek. »Bi se ti bal angela?«, je vprašal Fabijan dedka. »Bal? Zakaj pa? Sploh ne!« Fabijan je zanihal z glavo sem in tja. »Dedek Marko, nekaj ti povem! Gotovo obstajata dve vrsti angelov! Majhni, ljubki, kot tile tukaj in večji, da se jih bojiš!« Dedek se je čudil. »Razloži mi, zakaj tako misliš?«. Fabijan je nekaj časa razmišljal in potem dejal: »Ali ti babica ni pripovedovala zgodbe o pastirjih in o angelih? Kako so bili pastirji tisto noč pri svojih čredah in jih je obiskal angel iz nebes?« Dedek Marko je dejal: »Seveda, seveda. Vem, da so se pastirji prestrašili tako močno, da je angel to opazil. Zato jim je rekel: »Ne bojte se! Sporočam vam veliko veselje. Jezus je rojen, Odrěšenik sveta je tu ...«. Gotovo je bilo to prvič, da so pastirji videli angela«, je še dodal dedek. »Mogoče je bil res velik in obdajala ga je nebeška svetloba.« - »Mogoče«, je rekel Fabijan. »Za vsak slučaj pa lahko vprašava babico.«

Ko je babica ta večer stopila v sobo, je morala najprej občudovati kar 20 angelov! Iskreno je pohvalila oba. »Tako, babica, zdaj nama pa razloži, kakšen je pravzaprav angel«, je zaprosil Fabijan. »Kakšen je videti? Tega ne vem!« - »Drži to, da imajo peruti, dolge obleke in zvezde v laseh?«, je vprašal Fabijan. »Angeli so Božji poslanci«, je dejala babica. »Bolj so podobni vetru ali misli in lahko pridejo povsod. Zato so jim umetniki naslikali perutnice. V resnici pa teh sploh ne potrebujejo ...« - »Pa veš, kakšni so videti?«, je bil naprej radoveden Fabijan. Babica je zavzdihnila. »Ne, Fabijan ... Angel je Božja moč ... kako naj ti to razložim ... Angeli so služabniki Boga in delajo to, kar On želi. Izpolnjujejo Njegovo voljo. Če on želi, da ga človek vidi s človeškimi očmi, potem se mu prikaže v vidni postavi, morda celo v človeški. Morda pa v posebni svetlobi, iz katere prihaja glas, kot je to doživela Marija. Ali pa v sanjah, kot se je to zgodilo svetemu Jožefu.« Fabijan je pokazal na svoje lesene angele in dejal: »Takšni torej gotovo niso!« Babica je zavzdihnila. »Res je. Takšni niso.« Dedek je s strani zabrundal. »Misliš, da so pravi angeli užaljeni, ko vidijo tukaj te zlate stvari?« Babica je hitro odvrnila: »Ne. Nikakor ne. Saj vedo, kakšni smo ljudje. Mi vendar potrebujemo ljubka majhna znamenja in slike, da si lahko predstavljamo tisto, česar se ne da prijeti in videti.« Fabijanu se je posvetilo. »Morda se pa celo smeji?« Babica je dvignila enega od lesenih angelov. »Če se temu smeji jo veliki in resnični angeli - potem se smejejo od veselja nad vajinim veseljem, s katerim jih izdelujeta.« - »No, si videl, dedek«, je zaklical Fabijan dedku Marku. »Kako prav je, da sem vsakemu narisal smejoča usta!«

Na koliko načinov nas Bog po angelih osrečuje! Varuje nas, kaže nam pravo pot, opogumlja nas. Sredi noči tudi nam govori, naj se ne bojimo, ker je Jezus prišel k nam. Bodimo tudi mi angeli, pomagajmo ljudem in jih razveseljujmo. Četudi smo kdaj leseni, bodimo vsaj lepi in nasmejani ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

DOBRI SADOVI

Otroci so ostrmeli. Učiteljica jim je prinesla v razred veliko košaro, polno sadja. Jabolka, hruške, pomaranče, banane, orehi. Zraven so bile tudi klešče, nož in pisani prtički.

»To je za vas. Vzemite!«, je dejala. »Danes si bomo naredili prijeten sadni dan.« - »Za hujšanje?«, je vprašal Tilen.

»Moja mama ima sadni dan takrat, ko hujša. Takrat si jaz vedno prinesem pizzo.«
»Naš sadni dan ni za hujšanje, ampak za užitek, da smo skupaj, da skupaj jemo in se veselimo«, je dejala učiteljica.

»Kdo bo trl orehe?« Nalogo je prevzel Tilen. »Bodi previden!«, je prosila Tina. »Jaz zbiram polovične lupine. Iz njih naredim zibelke za Jezusa in jih podarim. Malo vate, lesene kroglice za glavo, čez pa mali kosček blaga!« Tilen in učiteljica sta previdno odpirala orehe. Nekaj lepih lupin sta rešila za Tino. Tilen je hitel in kmalu je imel vsak učenec na svojem prtičku orehovo jadrce, nekaj krljev pomaranče in jabolko ali polovico hruške.

»Zdaj vam bom povedala zgodbo«, se je oglasila učiteljica. »Resnično zgodbo o možu, ki mu je bilo Janez. Rekli so mu Janez Krstnik. On je namreč v reki Jordan krščeval ljudi. Krščeval jih je tako, da jih je za trenutek potopil v vodo. To je bilo znamenje, da Bog sam vse slabo izpere iz človeka, če ga ta prosi za to. Zelo veliko ljudi je prihajalo k Janezu in se mu dajalo krstiti. S tem so pokazali, da želijo začeti novo življenje. Janez je s tem Jezusu pripravljaj pot. Ljudem je govoril, kaj Bog od njih pričakuje: Biti morate kot dobra drevesa.«

»Kaj to pomeni, kot drevesa?«, je vprašala Tina. »Razložil jim je, na kaj misli«, je nadaljevala učiteljica. »Dobro drevo rodi dober sad. Slabo drevo rodi slab sad. Vi morate biti dobra drevesa, ki obrodijo dober sad ... Potem jim je povedal, kaj dober sad v človeku pomeni: biti miroljuben, deliti dobroto, nikogar izključevati iz skupnosti, biti posten in iskren ...«

»Ali so ljudje Janeza poslušali?«, je vprašal Martin. »Mnogi so ga. Delili so hrano, če je kdo imel dve obleki, je eno podaril. To je bil dober sad ... Zapomnite si: Bog je vrtnar in mi smo drevesa.« Učiteljica je šla k tabli. Z barvnimi kredami je narisala veliko drevo z lepimi debelimi sadeži. Nanje je narisala male sličice: prerezan kruh, avto, uro ...

»Ali razumete, za kaj gre?«

Otroci so vpili eden čez drugega. »Hrano deliti! ... Avto posoditi!« - »Ne, to pomeni: voziti se skupaj, v avtu, ne vsak v svojem!« - »Vzeti si čas za druge ... prisluhniti ... skupaj se igrati ... pomagati si pri nalogah ... razumeti se ...«

Otroci so sadje kmalu pojedli. »Božično drevo«, je dejala učiteljica, »nas spominja na drevo življenja. To prinaša dobre sadove. Vsi okraški so znamenje dobrih sadov. In na vrhu je srebrna konica, ki kaže pot navzgor, v nebesa. Steblo povezuje oboje: nebesa in zemljo. In kako pri vas doma okrasite vrh smreke?« »Z zvezdo!«, je zaklical Martin. »Tudi zvezda je znamenje za nebesa«, je pojasnila učiteljica.

Drevo ima svoje korenine v zemlji in daje zemeljske sadove. Življenjsko drevo ima, kot božično drevo, svoje korenine v jaslicah, pri Jezusu. Od tod so lahko šadovi našega življenja dobri, so okras, nam in drugim. Če bomo rasli iz jaslic, bo naše drevo rodilo dobre sadove. Sebe in druge bomo vodili v nebesa.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

»Kaj neki bo iz tega otroka ...«

Lk 1,57-66

23. DECEMBER 2008
TOREK - 4. ADVENTNI TEDEN

BOŽIČNO DREVO ZA STARO GOSPO

»Ati«, je proseče zaklical Fabijan, »mi lahko daš denar za majhno smrečico, dal bi jo gospe Kotnik?«
- »Naj bo, v Božjem imenu«, je zavzdihnil oče in je s Fabijanom še isti popoldan odšel na tržnico. Našla sta čedno jelko, prav tako visoko, kot je bil Fabijan. Gospa Kotnik je od dedka Marka izvedela, da jo 23. decembra takoj po pouku želi obiskati peščica otrok. »Pripraviti moram kosilo zanje! Gospod Marko, bodite tako ljubeznivi in mi dostavite eno družinsko pico, nekaj sladkarij, kokakolo, zame pa steklenico vina!«

Gospa Kotnik je že slabo videla in ni dobro slišala, toda otrok se je spomnila. »Gotovo bo to Fabijan!«, je zaklicala. »Jasno, ti si Ahmed! Kdo pa si ti? Ah, seveda, Krista. In ti, Andi, s pomočnikom Rudijem. Pridite noter!« Rudi je najprej prinesel svojo kitaro, potem pa so skupaj, preko praga, dvignili Andija z vozičkom. Andi je od veselja zavriskal. Gospe Kotnik je podaril pesmico. Gospa je pritisnila svoj nos k papirju. »To je pa od sile!«, je cmoknila. Za vsemi je vstopil Kristin oče. Ker drugi niso imeli časa, jih je spremljal on. »Upam, da boste popili kozarec vina z menoj!«, je navdušeno dejala gospa Kotnik. »Veste, sam ne moreš piti, to ni nič. Človek se takoj pogrezne v temne misli ...« Kristin oče je z veseljem nazdravil z gospo Kotnik. Medtem so otroci postavili božično drevo in ga okrasili. »Ne glejte se sem!«, je glasno ponavljala Krista. Gospa Kotnik se je smejala in dodala: »Ne motimo otrok!« Pri vratih je pozvonilo. »Se en božični otroček, odprite!« Rudi je odprl vrata. Pred njimi je stal Tilen z rdečimi lici in ušesi. »Tudi jaz sem prilezel«, je šepnil Tini. Fabijan je bil tiho od jeze. Krista mu je stisnila v roko nekaj zlatih orehov. »Hitro jih obesi!« - »Kdo si ti?«, je vprašala gospa Kotnik. »Tilen, Tinin in Fabijanov prijatelj.« To je pa višek! Fabijan bi najraje skočil v Tilna in ga zbil po tleh. Prijatelj! Prijatelj, je rekla ta kratkodlaka spaka! »Hitro, Fabijan, obesi na drevo tegale steklenega ptiča! Previdno!«, je dejala Tina. Tilen si je odpel zadrgo na anoraku. Na vratu je imel na vrvi obešena luno in sonce iz voska. »Takole sem ju najlažje prinesel«, je dejal Tilen. »Posebej za vas sem ju naredil. Iz voščenih ploščic sem ju izrezal. Sta vam všeč?« - »Kako lepo«, je dejala Krista. »Obesi ju sem na drevo!«

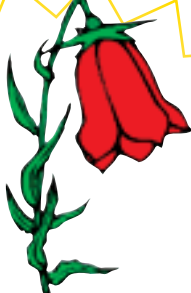
Božično drevo je bilo okrašeno in gospa Kotnik ga je lahko pogledala. Pomela si je oči. »Po tolikih letih spet samo moje božično drevo!«, je dejala. »Vedno sem hrepenela po tem, da bi imela svojega. To je najbrž tudi moje zadnje ...« Naredila je velik požirek vina. »Ja, tako je to. Moja velika želja se je izpolnila. Da je to mogoče!«

»Lahko prižgemo svečke?«, je vprašal Fabijan. »Prižgite jih, čeprav je sveti večer šele jutri!« Kristin oče je prižgal svečke, Rudi je vzel svojo kitaro. Zapeli so: »Sveta noč, blažena noč ...« Gospa Kotnik je iz peči vzel pizzo in Rudi jo je razrezal. »Veš kaj«, je Tilen šepnil Fabijanu, »tale sveti večer tukaj je veliko lepši, kot tisti pri nas doma! Res je prijetno med tolikimi ljudmi! Pri nas doma tudi nihče ne prepeva!« Fabijan je vzvišeno odvrnil: »No ja, pa poslušaj: Poslušajte vsi ljudje ...« Gospa Kotnik je takoj dvignila roke in dejala: »No! Triii ... štiri! ...« in so zapeli.

Če sodelujemo – lahko osrečujemo. S prijaznimi besedami, z majhnimi stvarmi, z drobnimi dejanji lahko sebi in drugim pripravimo lep praznik. Morda nas kdo čaka ... da ga pokličemo, obiščemo, mu pokažemo pozornost, ga obdarimo z božičnim okrasom svojega srca.

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

SVETI VEČER

Noben večer ni tako prijeten, in ni ga večera, ki bi premogel toliko domačnosti, kot ravno večer 24. decembra. Vrata dnevne sobe so priprta. V spalnici se sliši šelestenje in mama kliče: »Fabijan, ne pusti še očeta noter!« V kuhinji prav tako šumi in oče kliče: »Fabijan, ne pusti še mame noter!« V otroški sobi je Fabijan lepo uredil svoja darila: Zvezdnete prtičke za starše, kvačkanega z Jožefom in Marijo za babico, rožnatega z angeli, ki prepevajo, za Ano. Za dedka Marka pastirja. S tem se je najdlje zamudil. Pastir je narejen iz lesenega keglja, ki mu je pobarval obraz, iz filca mu je naredil klobuk in plašč. Zelo težko ga je sešil in zlepil. Kaj šele ovci! Kar dva zvitka volne je potreboval, belega in črnega. Palice je uporabil za noge, glavi je izrezal iz papirja.

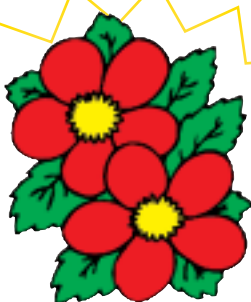
Fabijan je opazoval svoje izdelke. Ali ni darilo za dedka Marka lepše kot za babico? Bo morda žalostna, ker bo dobila samo porisan prtiček, dedek pa pastirja z dvema ovčama? Fabijan je stekel k mami v spalnico. »Jaz sem! Spusti me noter! Mama, ali bi se dalo na hitro narediti še en lep pisan božični predpasnik za babico?« - »Kakšen predpasnik?« - »No, takšnega kot je adventni, da ima veliko žepkov in v vsakega se lahko vtakne neko presenečenje.« - »Zakaj prideš s tako prikupno zamisljo zadnji trenutek?«, je vprašala mama. Fabijan je skomignil z rameni. »Babica je adventni predpasnik naredila mimogrede.« Mama je vzela iz omare šivalni stroj. »Mogoče pa bom tudi jaz nekaj ščarala skupaj ... saj očka se mora še domisliti svojih presenečenj. Dajva, hitro ... In ta predpasnik bomo podarili obema, babici in dedku Marku!« Oče je bil nejevoljen, ker je moral še zadnji trenutek delati. Zato mu je Fabijan pomagal. Ana je začela jokati. Oba, mama in oče sta hkrati zaklicala: »Fabijan! Poglej, kaj je narobe!« Fabijan se je igral z Ano in kmalu se je že smejala. Medtem je bil predpasnik narejen, mama je stiskala Ano k sebi, oče je dal noge na kavč in malo zadremal. Fabijan je sedel v svoji sobi. Malo bo še treba počakati, da bo sveti večer ... da bo polnočnica ... Opazoval je češnjeve vejice v modri vazi. Popki so se razcveteli! Nežni beli cvetovi so se sončili v svetlobi luči. To pomeni veselje in srečo. Fabijan je vzel iz vaze vejice z napisom: babica in dedek ter jih odnesel k njima. Pozvonil je. Babica je odprla. Fabijan ji je izročil cvetoče vejice. »Popki so se razcveteli. To vama bo prineslo srečo.« Na hodniku spodaj se je zaslišal zvonček. »To pomeni«, je razložil Fabijan dedku, »da je oči že okrasil božično drevo.« Ko je zazvonilo tretjič, so skupaj odšli dol. Fabijan je pozabil na vse, na darila, na presenečenja, na vse. Strmel je samo v svečke na božičnem drevesu, v okraske, zvezde ... in v jaslice pod drevesom! Jezus je ležal na slami, Jožef je visoko držal svetilko, da bi ga Marija lažje videla. Krava in osel sta stala zraven, pa še pastirji in ovce. Nad votlino je sijala zvezda repatica.

Oče je vzel v roke debelo knjigo in začel brati božično zgodbo ...
»V tistih dneh je izšlo povelje cesarja Avgušтина ... in Boga slavili ...«
Po kratki tišini so vsi zapeli, tudi dedek Marko: Sveta noč, blažena noč ... Ana je mirno spala v očetovem naročju. Babica je veselo dvignila čudežni predpasnik visoko v zrak. Darila iz žepkov so se usula na tla. »Ali ni pri nas lepo ...«, je glasno razmišljal Fabijan.

Ljudje
lahko drug drugega
razveselimo z majhnimi presenečenji. Bog
nas je presenetil sredi noči, ko nam je podaril
svojega Sina ... On je Luč veselja in miru ...
Ali nam ni lepo ...

MOLITEV

SVETA MAŠA

DOBRA DELA

VESELO SPOROČILO SVETE NOČI:

Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet. To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila.

**In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasi,
ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.**

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel:

»Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrěšenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasi.« In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«

Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasi. Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku. In vsi, ki so slišali, so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu. In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno.
Sveta noč, blažena noč!

Sveta noč, blažena noč!
Vse že spi, je polnoč.
Le Devica z Jožefom tam,
v hlevcu varje Detece nam.
Spavaj, Dete, sladko,
spavaj, Dete, sladko.

Sveta noč, blažena noč!
Prišla je k nam pomoč:
Dete Božje v jaslih leži,
grešni zemlji radost deli;
rojen je Rešenik,
rojen je Rešenik.

Sveta noč, blažena noč!
Radostno pevajoč
angeli Gospoda slave,
mir ljudem na zemlji žele:
človek, zdaj si otet,
človek, zdaj si otet.

TRIJE KRALJI

Kako prijetne so božične počitnice! Dolgo lahko spiš, res dolgo! Seveda, če ne zazvoni telefon ... Tilnov glas je bil prijazen vendar hripav kot glas stare vrane. Ze pri polnočnici, ko sta si voščila vesel božič, je kihnil vmes. Vendar sta bila oba vesela, da sta po prijetnem sodelovanju v adventu postala prijatelja. Sploh, ko je Tilen izvedel, da je bil Fabijan njegov angel.

»Hej, Fabijan, poslušaj! Klical me je Martin. Povedal je, da je bolan in da ne more igrati črnega kralja. Vprašal je mene ... ampak to je težko ... govoriti ... in posebej še peti. Peti ne znam. Bi hotel ti biti črni kralj? Martin bi ti posodil plašč in krono, vse ...«

»Kako ... kaj ... kdo?«, je vzkliknil Fabijan, »... in zakaj?«

»No saj veš, pri kolednikih ... ki gredo po župniji«, je zavzdihnil Tilen. »Rekel je, da nujno potrebujejo črnega kralja, ki bi šel z njimi, pel in zbiral denar. Za misijone. Za eno šolo v Af ... Af ... Afraziki, ali kje. Jaz ti dam Martinovo telefonsko ...«

»Mama, jaz bi naj bil črni kralj!« - »Kako to? Čakaj! Prej se moram pogovoriti z očetom! Po tem kislem vremenu vlačiti se po cestah? Hoditi v hiše, kjer imajo vsi gripo! Ne, to pa ne! Ta zamisel mi ni všeč!«

Tako hitro se Fabijan že dolgo ni oblekel. Stekel je po, z zvezdami okrašenih, stopnicah navzgor. Potolkel je po vratih in padel dedku Marku naravnost v naročje. »Dedek, dedek! Mama mi ne pusti, da bi bil črni kralj!« Babica je skuhala Fabijanu zeliščni čaj z medom - kar je dobro za glasilke, je dejala. Potem sta ga oba z dedkom poslušala ... »Jaz bi pa tako rad. Tako rad bi bil črni kralj!« Fabijan je nezaupljivo pogledal dedka Marka. »Res je. Gripa je na pohodu!«, je dejala babica. »Toda saj je ne dobi vsak!«, se je oglasil dedek. »Pojdi dol s Fabijanom in se pogovori z mamo. Povej ji, da takšna priložnost, biti črn kralj in hoditi po fari s koledniki, ni kar tako. To se redko zgodi! Samo bistri otroci se lahko naučijo pesmi in besedila! In Fabijan je tak!«

Prodajalec v trgovini z igračami je zagotovil, da se črna šminka zlahka odstrani, tudi s celega obraza in, da nič ne poškoduje kože. »To imamo posebej za kolednike«, je razložil Fabijanovi mami. Mama je brez besed kupila šminko. Ana je začudeno gledala, ko je videla, kako je Fabijanov obraz vedno bolj črn. »Ana tudi ... Ana tudi ...«, je vzklikala. Mama je mimogrede naredila Ani črno piko na nosu. Veselo je vreščala:

»Se ... še!« Fabijan je bil vesel in ponosen, ko je s kraljevim plaščem in krono, ob dedku Marku, stopil skozi vrata. Dedek ga je spremljal v župnišče. Potem je z veliko torbo hodil vse popoldne deset korakov za koledniki, čakal pred trgovinami in vходи v hiše, nešteto krat poslušal pesem voščila in prošnje.

Slišal je tudi, kako so nekateri ljudje negodovali in jih celo zmerjali. »Zakaj ne zbirate darov za reveže pri nas? Vedno samo za črne in rumene! Naj se naučijo delati!« - »Misijon? ... Cerkev? ... Tega ne rabim ... prepevajte kje drugje!« Bili pa so tudi prijazni ljudje, ki so se kolednikov zelo razveselili, in so radi dali svoj dar v nabiralnik. Trikrat ali štirikrat je kolednike to popoldne dedek Marko zbral v zavetju in jim nalil toplega čaja.

»Takšne postrežbe pa še nismo imeli!«, je bil hvaležen starejši kolednik. Veseli in zadovoljni so se zvečer koledniki vrnili v župnišče. »Odlično je bilo!«, je babici pripovedoval Fabijan. »In grlo ali kaj drugega me sploh ne boli. Poslušaj, kako lahko še vedno pojem ...« Na ves glas je zapel koledniško pesem. »Res je!«, je zagodel dedek Marko z nenavadno hripavim glasom. »Svoj posel je Fabijan dobro opravil.«

NAŠE VESELJE
ZA SREČO DRUGIH

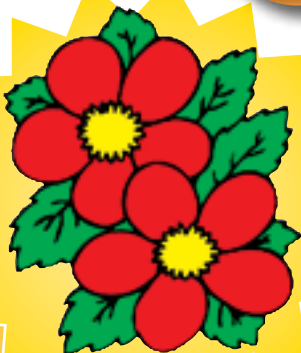
LUČKE V SRCIH

Lučke v srcih si prižgimo,
pokleknimo k jaslcam,
Božje Dete počastimo,
ki prišlo z nebes je k nam.

Jezušček naš bratec rajski,
ti prav dobro nas poznaš.
Naša srca blagoslovi,
ki nad vse jih rad imaš.

Za božične dni prinesi
iz nebes nam božji mir,
da naš dom bo vedno srečen
v tebi, ki si sreče vir.

/objavljeno na vizitki PG ŠUM/

SKLIPAJ Z OTROKI VSEGA SVETA SADIMO CVETJE ZA JEZUSA

*To, kar imamo,
radi drugim damo.
Česar se mi veselimo,
radi z drugimi delimo.*

HVALA VAM

Koledar je izdalo: MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE,
Kristanova 1, Ljubljana
Tel.: 01/300-59-50 E-mail: missio@rkc.si, www.missio.si
TRR: SI56 2420 0900 4370 443
»otroci za otroke« sklic: 00 792000
Slika cerkve na naslovnici: Izidor Jesenko
Besedila priredil: mss. Lektoriral: Jure Sešek.
Tisk: Schwarz.
Odgovarja: Stane Kerin, narodni ravnatelj za misijone.

Dovoljenje:
Katholische
Zeitschrift
für Mädchen
und Buben,
Klagenfurt.

Za zgodbe se iskreno
zahvaljujemo gospe:
Lene Mayer-Skumanz